39-76

Akbaba

— Türkiye ile Yunanistan arasında ikili görüşmeler yapılacak. —

İKİLİ GÖRÜŞ!

Sizin için de bir Beymen var.

Her zevke, her ölçüye göre
bir Beymen vardır.
Beymen'de renkler ve çeşitler
saymakla bitmez.
Beymen'leri bir görün.
Dilediğinizi seçin.
Üstünüzde deneyin.
Ve gardrobunuzu
Beymen'le yenileyin.

"Seçkinlerin giyimi"

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 54 — Cilt : 31 — Sayı : 39 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 22 Eylül 1976 — Fiatı 250 Kuruş

İKİ ÖLÜM

MAO Tse Tung'un ölümünü bildiren gazeteler, aynı gün, daha küçük puntolarla bir başka haber veriyorlardı:

«Keşan Belediye Başkanı Rasim Ergene'nin, «Keşanlılar beni bağışlasın, halka daha iyi hizmet yapamadığım için hayatıma son veriyorum,» diyen bir mektup bırakarak intihar ettiği anlaşılmıştır.

Ergene'nin denizde bulunan ceseti dün törenle toprağa verilmiş, ve oğlu, mezarı başında babasının bıraktığı mektubu okumuştur.»

Mao Tse Tung, sekseniki yıllık ömrünün altmışından fazlasını mücadeleyle geçirmiş, Çin ulusunun yazgısını ve belki de yeryüzünün gidişini değiştirmiş bir insan; yirminci yüzyılın en büyük devlet adamlarından biriydi. Dünyada onun adını duymayan çok az kişi vardır.

Ölen Keşen Belediye Başkanı Ergene'nin adını ise, biz, intihar haberi ile birlikte ilk kez duyduk. Ölülerin ardından iyi konuşmak gerektiği söylenir. Biz bunu Ergene'nin ardından yapamayacağız. Yaşayanların iyiliğini istediğimiz için.

Ayrıca şunu belirtelim: Olayın ardında gerçekte başka bir neden yatıp yatmadığını bilmiyoruz. Tüm bildiğimiz, bu kısa haberde söylenenler. Bunları gerçek sayarak sıralayacağız yorumlarımızı.

«Halka daha iyi hizmet yapamadığım için hayatıma son veriyorum,» demiş Ergene.

Halka iyi hizmet edememek, kişinin canına kıymasını gerektirecek bir neden değildir. İyi hizmet edemediğinize inanıyorsanız çekilir ve alanı daha iyi hizmet edebilecek birine bırakırsınız. Bu yeter de artar bile. Çekilmeyip gölge etmeyi sürdürenler böylesine bolken, bu basit çekilme işleminin önemi ve değerliliği ortada. Çıkarsınız, «Ben bu görevi yapamıyorum, daha iyi yapacak birini bulun,» dersiniz ve herkes içtenliğinize alkış tutar. Dürüst bir insan olarak anılırsınız her zaman.

İkincisi, ve daha önemlisi, ölümü göze alan bir insan, yaşasa kimbilir neler başarabilirdi! Halka hizmet edemediği için kendini öldürebilen bir adam, halka hizmet edebilmek için birçok kez göğüs gerebilirdi ölüme. Mucize sayılabilecek işler becerebilirdi.

Ne yanından bakarsanız bakın, Ergene'nin davranışı yanlış, ve alınabilecek birkaç ders dışında tümüyle anlamsız.

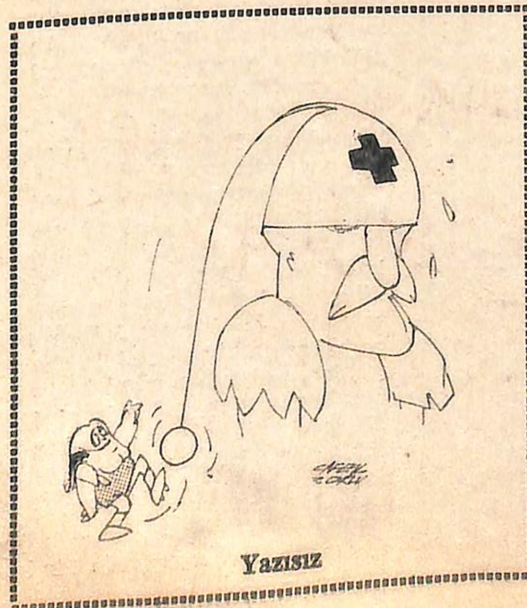
Bir düşünür, «İki sonsuzluk arasındaki bir zaman pırıltısı» olarak tanımlıyor yaşamı.

Bazı insanların pırıltıları, kendileri soluk almaz olduktan sonra da yüzyıllarca sürer. Soluk alırken yaptıkları değerli işler sayesinde. Kişi gider, yarattıkları kalır, irili ufaklı.

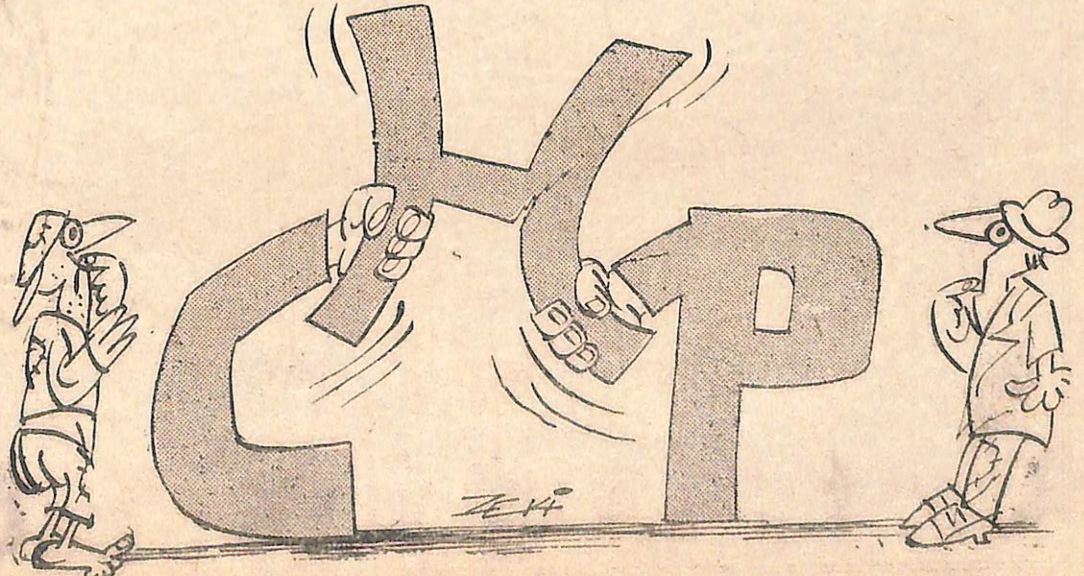
Bazı insanların pırıltıları, daha kendileri soluk almayı sürdürürken kesilir. Yapabilecekleri şeyleri yapamamaları, kaçış aramaları yüzünden.

Mao gibi insanlar yeryüzüne ender gelirler. Herkesin ırmaklara yön değiştirtmesi beklenemez. Ama insanların Ergene'den daha sağduyulu davranmaları gerektiğini söylemek de fazla mı olur?...

AKBABA

Yazısız

— İstanbul C.H.P. İl Kongresi kavgalı geçti —

ÇİFTE BAYRAM

Muzaffer İzgü

PİPİSİNİ kedi yese, pist demezdi Abdi, tembel ki öyle tembel. Salim amca berberdi, baktı Abdi okumayacak, aldı götürdü dükkânına, berber olsun diye. Ama Abdi bir gün babasının makasını izlerken, at gibi ayakta uyuyup müşterinin üzerine düşünce Salim amca dellendi. Dellendi ama elden ne gelir, atsan atılmaz, satsan satılmaz, bedeninde çıkmış çirkin çiban, evlât bu. Aldı yanından, başka ustaların yanına verdi Abdi'yi. Abdi böylece çok usta değiştirdi. Salim amca öldüğü zaman tornacının yanındaydı, on sekiz yaşında, bir maşallah, daha çıraktı. Berberin kazancı nolacak ki, hiçbirşey bırakmadı Salim amca ölürken, salt bizim evin karşısındaki o bahçeli evi bıraktı karısına, ve de Abdi'ye. İşte Abdi o zaman açıldı, tuttu yağlı boyacı oldu.

Meğer oğlanın ilgisi yağlı boyacılığıymış, ne yazık ki Salim amca ona berber olsun diye yıllar yılı kelle izletmiş. Askere gitti Abdi. Anası Halime teyze yemin etmişmiş, oğlum asker olursa, trene bavulunu sırtımda götüreceğim diye. Ama oğlu otobüsle gitti askere. Olsun, Halime teyze otogara oğlunu yolcu etmeğe giderken bindiği belediye otobüsünde Abdi'nin bavulunu hep sırtında taşımış, onca insan, «İndir hanım teyze bavulu yere, sırtına yazık» demişler ama, Halime teyze indirmemiş... Bu kez, Abdi'ye mektup yazma işi bana düştü. Bir de meraklı ki Abdi, hafta geçmez anasına mektup yazar. Halime teyze, mektubu öpe koklaya alır gelir benim yanıma, okurum mektubunu, sonra elime kâğıdı kalemi alır, Abdi'ye mektup yazarım.

Bilirim Halime teyzenin neler yazdıracağını...

Neyse, benim anlatacaklarım bunlar değil, Abdi'nin nişanlanışı, ve bu bayram öncesi başına gelenler. Abdi askerden geldi, başladı yine yağlı boyacılığa, ama iki güne bir benim yanımda:

«Âbi, afat afat, öyle birşey buldum ki, hemen anama söyleyeceğim, istesin bu kızı bana.»

«Oğlum Abdi, kimin nesi, kimin fesi bu kız?»

«Yağlı boya yaptığım evde âbi, boyu boyuma uygun, yaşı yaşıma uygun, bir de gülüyor ki bana.»

«Pekiyi oğlum, yağlı boyasını yaptığın ev kimin?»

Söyler, falancanın... Ah aptal Abdi, hiç o kızı sana verirler mi, sen kimsin, o kız kim? Aklını başına topla Abdi, sevgini içine göm Abdi, gücünü fırçana ver Abdi, dünyada ondan başka kızmı yok Abdi?

Abdi, o kızı unutur, bu kez başka bir kıza tutulur. Koşar gelir yine yanıma. Hem öyle ki, tutulduğu an işi bırakır, sanki haber yetiştirecekmiş gibi seğirtir...

«Âbi, bu kız da olmazsa canıma kıyarım»

«Dur oğlum Abdi, dolmalık et mi sandın kendini? Kimdir, nedir hele anlat»

«Şimdi âbi, benim boya malzemeleri aldığım dükkân var ya, işte onun yanındaki evde oturuyorlar. Bugüne değin nasıl görmemişim şaşıyorum. Azıcık benden büyük, sonra dulmuş da, amma olsun değil mi âbi, hem dul daha iyi olurmuş, anama söyleyeceğim alsın bu kızı bana.»

Zavallı Halime teyze, yaşlandı iyice. Zaten Abdi'yi, kırk dördünde mi ne doğurmuş, onca sıkıntı, kocasının ölümü, şu bu. Koşar gelir benim yanıma, «Aman gözünü seveyim, şu oğlana bir iki lâf et. Öğrendim, dul dediği kırk kocadan kalma, bulmuş benim aptal oğlanı... Vebali günahı boynuna, içeri almış, kendini öptürmüş sıktırmış da mı ne, oğlan yanıp tutuşuyor...»

Akşam üstü pencereden çağırırım Abdi'yi...

«Gel hele Abdi gel...»

«Ooof, yandım, öldüm, tutuştum âbi... Şu anam yok mu anam... Anam kalırsa tohumluluğum ben... Şimdiye iki çocuğum olacaktı, bu anam beni zürriyetten kesecek.»

«Dur oğlum, dinle beni, senin bu dul dediğin kadın var ya, ohooo, namusu defnedeli yıllar olmuş. Elin sürtüğüne mi kaldın Abdi?»

Abdi bana da küser. Ama dul karı biriyle kaçar gider de, bizim Abdi sil baştan kendine yeni bir aşk aramağa çıkar.

İşte bu bizim Abdi'yi, yaz başlangıcında nişanladık. Bakmış ki Abdi anasında iş yok, kendi işini kendisi pişirmiş, anasına salt kızı istemek düşmüş. Nişanı da ben taktım. Ah Abdi, bir yüzüğü almasını bile becerememiş, anasını da karıştırmamış işin içine, öyle bir yüzük almış ki nah kocaman. Maksat Abdi'ye kız tarafı, yâni kızın anası babası cimri demeyeymiş. Yâni kızın iki parmağını birden soksan yüzüğün içine girecek. Ne yapalım, taktık yüzüğü, hayırlı uğurlu olsun, dedik. Ev nişanı ama, Abdi neler aldı kıza neler... Beş dakika boş zaman bulsun, hemen kızın evinin önünden geçmeğe başlamış. Ne içeri giriyor, ne kapıyı çalıyor bizim Abdi, salt kızın penceresinin altından geçiyor. Görürse, kısmet, görmezse yine kısmet, deyip yanıma geliyor. Başlıyor düğün plânlarını anlatmağa. Abdi'ye bakarsanız, anlattığı plânlara göre, bu düğün iki yüz bine de olmaz, üç yüz bine de. Ama Abdi'nin hayali o denli geniş ki, tek kendine cimri demesinler diye, parası olursa eşekle süt dağıtan kayınbabasına bir pikap bile alıyor.

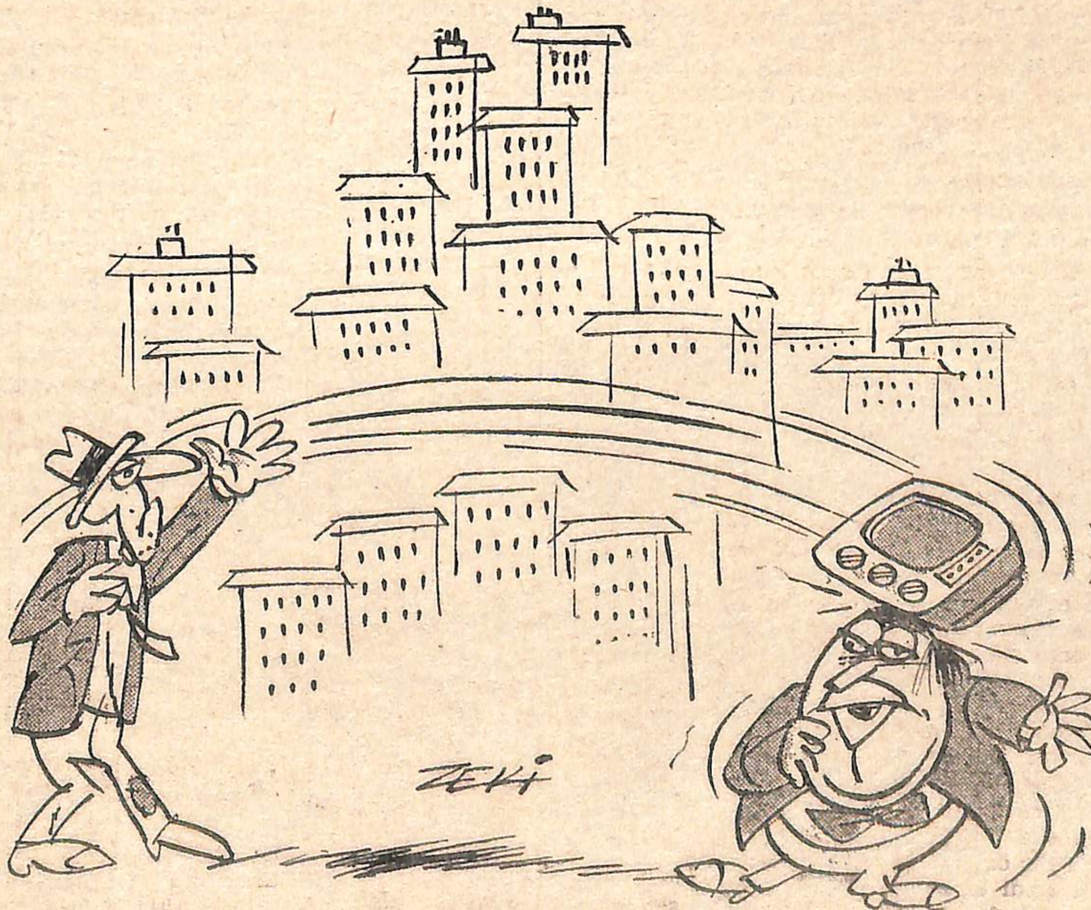
«Çorap almışsın, gömlek almışsın kayınpeder, nolacak ki âbi, alıver bir pikap, olsun bitsin.»

Ne diyeceksin,

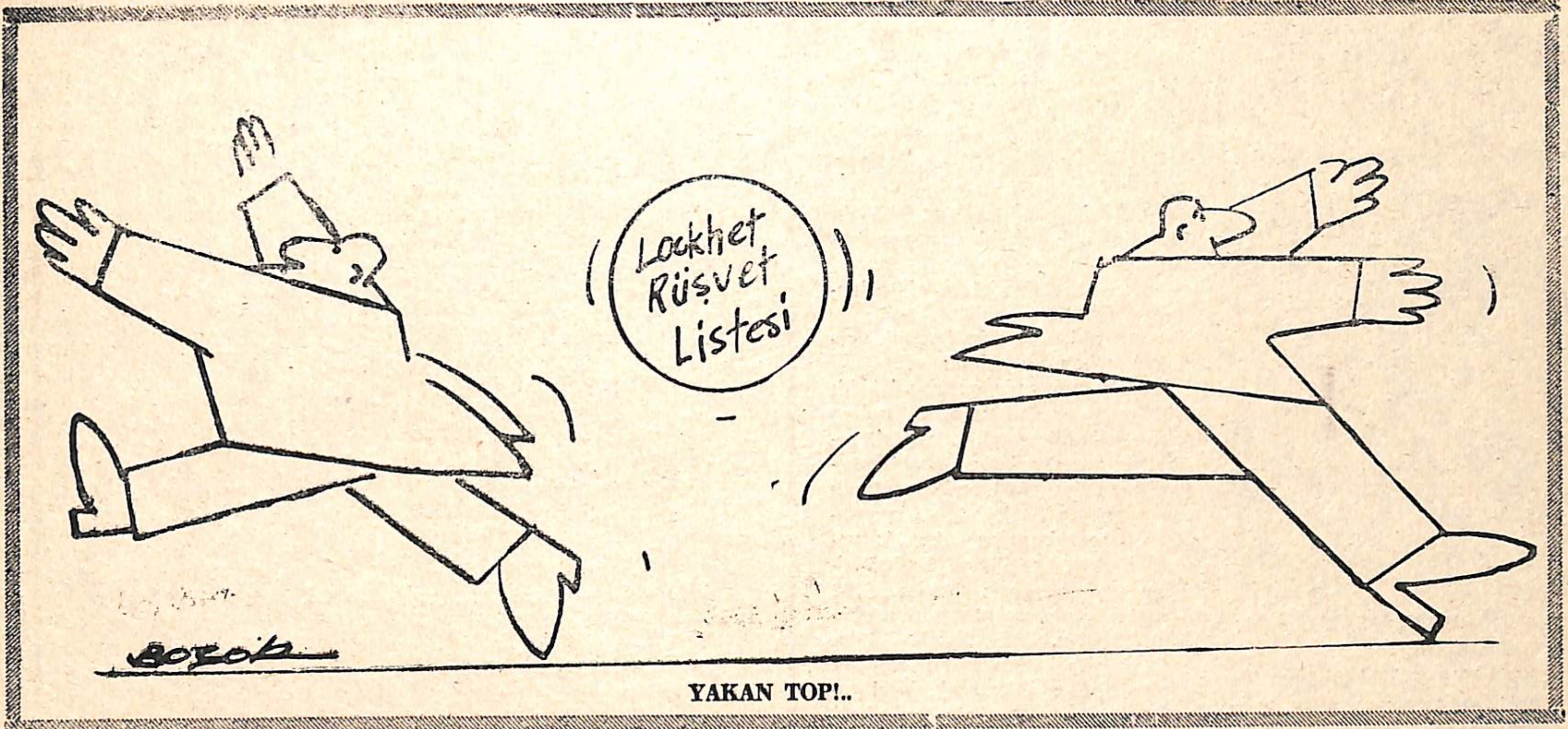
«Olsun bitsin Abdi»

Şeker bayramından üç gün önce bizim Abdi kucağında bir ko-

— Televizyon idaresi taraf tutuyor —

TAŞLAMA!...

YAKAN TOP!..

yunla girdi sokağa. Daha anasına göstermeden, benim kapımı çaldı. Öyle de bağırıyor ki:

«Âbiiii, bak»

«Bu ne Abdi?»

«Kurban âbi»

«Oğlum Abdi, bayram şeker bayramı, kurban bayramı değil.»

«Aman âbi, cimri demesinler.»

«Oğlum bunun töresi var, hep böyle yapılır. Nişanlına kurbanı, kurban bayramında götürürsün.»

«Yok âbi, o zaman da götürürüm.»

Artık Abdi'ye söz anlatmanın olanağı yok ki. Kurbana şöyle bir baktım, kurban değil, kurban resmi, gibi birşey. Zaten öyle hafif olmasa, ta nerdeki yerden tutup da Abdi sırtına çocuk bindirir gibi getirebilir mi koyunu? En fenası, şayet gerçekten bizim Abdi bu koyun resmini kurban niyetine almışsa, kurban da olmaz, boynuzunun biri kırık.

«Ne diyorsun sen âbi?»

«Olmaz oğlum, boynuzu kırık hayvandan kurban olmaz»

Yüklendi Abdi koyunu, seğirtti. Ama satan adamı bulabilirsen bul. Anası dövünür tüy kabası hayvanın yanından bir yandan, Abdi dövünür bir yandan.

«Âbi bir çare?»

«Oğlum Abdi ben ne yapabilirim ki?»

«Sen istersen yaparsın âbi»

Abdi bu, şayet birşeyler düşünmezsem, işe falan da gitmez, çıkmaz benim evden. Söyledim, gitti, çeşitli boynuzlar buldu geldi. Türpüler getirdi, bıçaklar, yapıştırıcılar getirdi. Hayvanın kesik boynuzunu bir güzel düzelttim. Ondan sonra, Abdi'nin getirdiği boynuzlardan uygununu seçtim, kestim, yapıştırdım, oldu hayvan iki boynuzlu... Ben bu işleri yaparken Abdi öyle seviniyor ki.

«Âbi, şayet bu hayvanın bir gözü kör olsaydı, ona da bir çare bulurdun değil mi?»

«Yok deve»

«Bulurdun âbi bulurdun, bilya milya takardın»

Galiba takardım, çünkü başka türlü Abdi'nin elinden kurtulma olanağı yok. Boyaları da aldı geldi Abdi.

«Âbi, hediyelik kurban boyanırmış»

«Oğlum benim elimden gelmez»

«Gelir âbi gelir»

Aldım kırmızı boyayla hayvanın yanlarına kırmızılar çektim. Abdi beğenmedi, belki de cimri demesinler diye kırmızı boyayı az buldu, kendisi fırçayla hayvanın yan tarafına takside çalışan dolmuşlar gibi damalar yaptı. Kalın kalın kaşlar çekti, kuyruğuna kalb resmi yaptı, sırtına da bir yeşil ağaç...

«Nasıl oldu âbi?»

Zorunlusun, iyi oldu Abdi, diyeceksin. Dedim... Bayramdan birgün önce gitti, bir de altın aldı geldi cimri demesinler diye, kurdeleyle hayvanın boynuna bağladı...

«Aman Abdi boynuzuna dikkat et, güçlü tutma, koparırsın.»

«Yok hiç koparır mıyım âbi?»

Söz dinletemedik Abdi'ye, o denli dedik,

«Oğlum töredir, kendin götürmezsin, başka biriyle gönder» diye, ama, Abdi,

«Ben o altını kimseye güvenemem» dedi, traş oldu, bayramlıklarını giydi, koyunu sırtına vurdu gitti.

Abdi'nin sokağa bir gelişini görecektiniz, zevkten sefertası. Mayişmiş ki nasıl, gözleri süzülmüş, yürüyüşü değişmiş, konuşuşu değişmiş, kayınpeder hiç sokmaz eve, ama koyunun hatırına içeri buyur etmiş, bizim Abdi nişanlısının elinden kahve bile içmiş. Kimsenin görmez tarafından kızın elinden bile tutmuş, oh ne büyük mutluluk, Abdi'ye bakarsan, bayram salt Abdi'ye gelmiş, bayram değil, çifte bayram, nişanlının elinden tutmak nedir bilir misin sen? Öyle diyor Abdi...

«Âbi, ilkin nah şuramdan birşey ılık ılık aktı, sonra bi terledim âbi bi terledim âbi, altımı ıslattım sanacaklar diye ödüm koptu...»

Abdi eve gitti, şarkılarla türkülerle sokağı yıktı, pencereden başını çıkarıp bağırıyordu:

«Bugün ben yârimi gördüm...»

Ama az sonra Abdi'nin sesi kesildi. Bir baktım Halime teyze bizim kapıda, yalvarıyor bana:

«Aman koş oğlum halledersen sen halledersin, yoksa kimse hallemez.»

Koştum gittim, Abdi'nin kayınpederinin elinde iki boynuz, bağırıp duruyor, koyun da hemen merdivenin dibinde.

«Ulan utanmadan iki boynuzunu da yapıştırırsın ha, böyle sahtekâra kız mı verilir ulan, sen kimi aldatıyorsun ulan, hiç utanmadın mı ulan?»

«Vallahi billahi bir boynuzu kırıktı» baba diye...

Kayınpeder bağırıyor, boynuzları göstererek:

«Ya bunlar ne ulan?» diye.

Araya girdim.

«Bayram zaten kurban bayramı değil, kavurma yaparsınız, keser yersiniz, Abdi size et hediye etmek istemiş, bunda kızacak ne var?» dedim.

«Canım ben boynuzları yapıştırmasına kızıyorum.»

Arayı bulduk, kayınpederi razı ettik, Abdi tuttu koyunu tekrar sırtına yüklendi, kayınpederinin ardına düştü gitti.

Gece geç zaman geldi Abdi. Gündüz ki ne ki, Abdi olmuş mayalı hamur, daha sesini köşe başından duydum:

«Bugün ben yarimi gördüm...»

Penceremin altından geçerken bana seslendi:

«Âbi, iyi ki koyunun boynuzu kırıkmış. İyi ki kayınbabam kavgaya gelmiş... Bana bir yemek yedirdiler ki âbi, nişanlımın elini masanın altından öyle bir sıktım ki âbi...»

Muzaffer İZGÜ

Spor haberleri

Sulhi Dölek

FUTBOL KURALLARI DEĞİŞİYOR

FEDERASYON Başkanlığının önceki geceyarısı yaptığı açıklamaya göre, futbol kurallarında birkaç küçük değişiklik yapılacaktır. Kendisiyle konuştuğumuz ve adını gizlememizi kesinlikle isteyen Federasyon hademesi, bunları şöyle özetledi:

«Bir defa, bizim takımlara onbir kişi yetmiyor. İleri çıksalar geri boş kalıyor, geri gelseler golü kim atacak? Bundan sonra otuzar kişilik takımlar oynayacak futbolu. Bu otuz kişiden onbiri, gâvur takımlarının onbir kişisinin üstüne oturup maç süresince hiç kalkmayacak, üç tanesi hakemleri stadyum dışına kovalayacak, on tanesi seyircinin sövgülerine karşılık yetiştirecek, geri kalan altı tanesi de durmadan gol atacak.

«Bu yukarıdaki değişikliğin geçerli olabilmesi için, santra ve ofsayt kavramlarının değiştirilmesinin kaçınılmazlığı da ortada. Biz, bu kavramları değiştirmek yerine, toptan kaldırmayı uygun gördük. Ayrıca taç, çiftvuruş, korner ve penaltı atışlarını da kaldırdık. Üstelik futbol maçları bundan böyle topsuz oynacak. Sıkıysa şimdi çıksınlar karşıma.»

OLİMPİYATLARA HAZIRLANIYORUZ

Sporcularımız, 1992 Olimpiyat oyunları için kampa girdiler ve yoğun çalışmalarını sürdürüyorlar. Olimpiyat takımımızın baş çalıştırıcısı Kâzım beyi eşofmanlarını giymiş bira yuvarlarken bulduk ve sorumuzu yönelttik:

«1992 Olimpiyatlarına hazırlanmak için biraz erken değil mi?»

«Anca gideriz,» diye karşılık verdi Kâzım bey, ve ekledi:

«Şunun şurasında onaltı yıl kaldı 1992' ye. Her sporcu ayda onbeş dakika çalıştığına göre, yeterli zamanımız var demektir. Önceki başarısızlıklarımızı gözönünde tutarak yanılgılarımızı bu kez tekrarlamayacağız. Sporcularımıza dayakla yemek yediriyoruz. Kimse aç bırakıldığını söylemeyecek. Sonra 1992 Olimpiyatlarına sakat sporcu göndermeyeceğiz. Göndersek bile, sporcunun sakatlığı kendi branşını etkiler türden olmayacak. Yani topal koşucu, ya da kolu kırık boksör göndermeyeceğiz. Ama kolu kırık koşucu ve topal boksör gönderebiliriz.

«Aklımıza gelen bir sakınca var: Bugün çalıştırdığınız sporcular onaltı yıl sonra yaşlanıp formdan düşmüş olmayacaklar mı?»

«I-ıh, kesinlikle ı-ıh! Biz zaten iki-üç yaşındaki çocukları çalıştırıyoruz burada. Takımımızın en umut verici üyesini görmek istermisiniz?»

«İsteriz,» dedik.

«Nahide'yi getirin,» dedi Kâzım bey, yanındakilere.

Nahide'yi getirdiler. Kırkı yeni çıkmış bir bebek.

«Nahide'nin soyadı ne, biliyor musunuz?»

«Bilmiyoruz,» dedik.

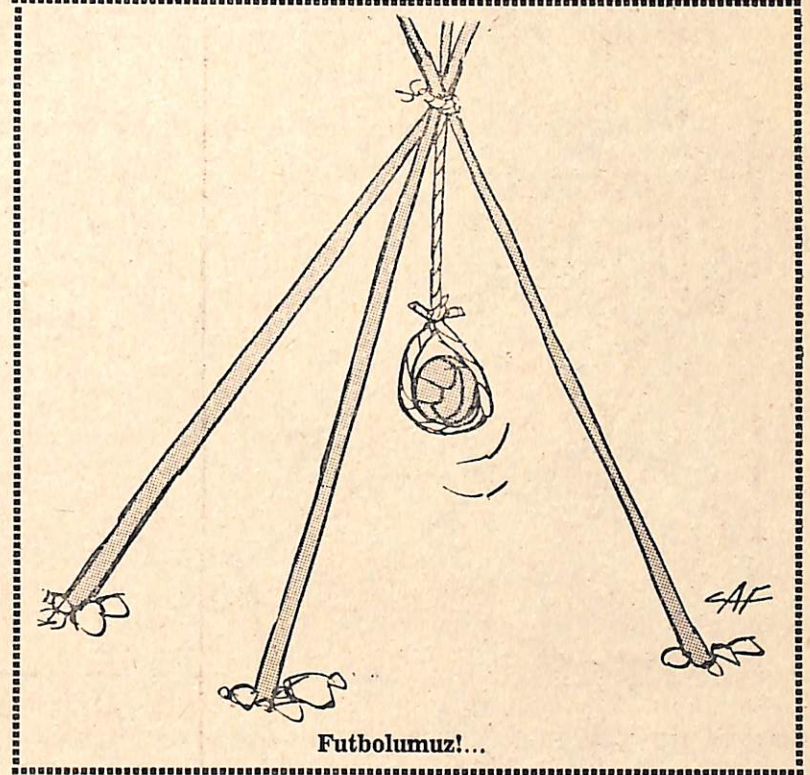
«Komaneçi,» dedi Kâzım bey.

YASİN'İN JÜBİLESİ YAPILDI

Türk futboluna yıllarca hizmet etmiş bir emektar daha emekliye ayrıldı. Yasin Bakar, İnönü stadında yapılan hiçbir maçı kaçırmamış olan kendini adamış bir seyirciydi. Karısı ve dört çocuğuyla birlikte yıllardır açık tribünlerdeki gecekondusunda yaşıyordu. Yeni sezon başlarken kararını veren Yasin, şöyle konuştu:

«Bu işi formdayken bırakmak en iyisi. Yarın öbürgün gözlerim görmez olacak, eskisi gibi bağıramaz olacağım. Kendimi maskara etmeden futbola veda ediyorum. Bundan sonra gecekondumuzun perdelerini hiç açmayacağız. Maçları televizyondan seyredeceğiz.»

Öteki adaşına yaptığımız gibi, bu Yasin'e de «Boyun devrilmesin!» diye ve yeni yaşamında mutluluklar diliyoruz.

Futbolumuz!...

GİZLİ BİR TRANSFER BOMBASI

Yeni sezonun açılışında birçok sürprizlere tanık oluyoruz. Fenerbahçe takımının kaptanı Cemil, Ormanspor'la yapılan karşılaşmada ansızın sırtından sarı - lâcivertli formayı çıkarmış, ve Fenerbahçe kalesine beklenmeyen bir gol atmıştır. Ünlü sporcunun, sarı - lâcivertli formasının altına Ormanspor, forması giymiş olduğu görülmüş ve gol şaşkınlıkla alkışlanmıştır.

Maçtan sonra Cemil olayı şöyle açıklamıştır:

«Aslında ben Temmuz ayında Ormanspor'a transfer oldum. Sürpriz yapmak için bu günü bekledim.»

YÜZMEDE YENİ REKOR

İstanbul Yüzme Şampiyonası, bir dünya rekoruyla kapanmıştır. 100 metre Kelebek yarışmasına katılan bir kelebek, bu uzaklığı 27 saniyede almıştır.

Hakemler «Bu sayılmaz,» dedilerse de, kelebek:

«Kelebeği bana mı öğreteceksiniz?» diye diretmiştir.

Yüzme Federasyonunun rekoru onaylayıp onaylamayacağı yarın belli olacaktır. Öteyandan, daha sonra yapılan 100 metre kurbalama yarışına hiçbir kurbağanın girmemesi için sıkı önlemler alınmıştır.

VELİEFENDİ'DE NELER OLUYOR

VELİEFENDİ Hipodrumundan geceleri gelen kişneme sesleri kesilmemiştir. Hipodrumda at falan yokken bu kişnemelerin nereden çıktığı çok kişiyi şaşırtmaktadır. Bu konuda, haltercilikten jokeyliğe geçen ve birçok şampiyon atın belini kıran Tosun İbrahim şunları söylemiştir:

«Ben bu işleri iyi bilirim. Bu kişnemeler olsa olsa Kırat'ın kişnemeleridir. Zaten yalnız Veliefendi'de değil ülkenin her yerinde duyulur. Seçimlere bir yıldan az kaldı, biliyorsunuz.»

KISA KISA

Ormanspor'da tam dokuz Mehmet var. Bunlar sırasıyla Mehmet — I, Mehmet — II, Mehmet — III... Her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz, değil mi? Geri kalanların kimler olduklarını kendiniz öğrenin öyleyse.

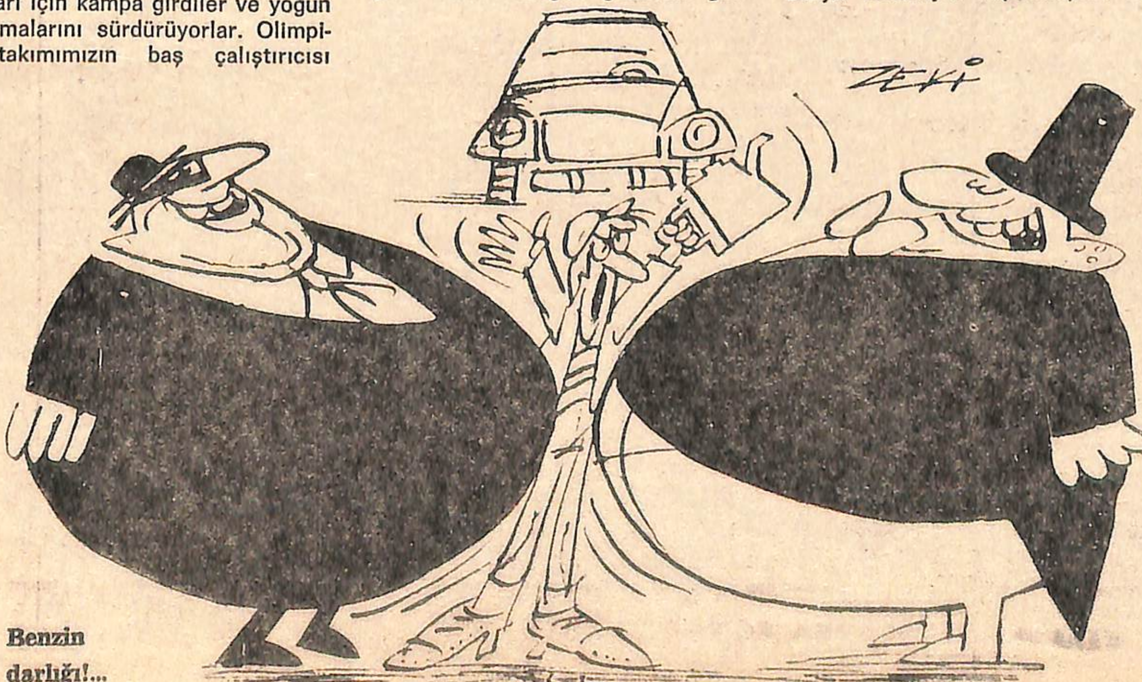
Sansür ona da yetişti. Voleybol ağları, fazla açık - saçık oldukları gerekçesiyle, bundan böyle sinek telinden yapılacak.

Yeni bir terör kampanyasına girişen Filistin gerillaları, her geçtikleri yerde ping - pong toplarını güvercin yumurtalarıyla değiştiriyorlar.

Diyanet İşleri Genel Müdürlüğünden bir yetkili, gol yemenin oruç bozmayacağını, ancak topu çıkartıp yeniden niyetlenmenin gerektiğini açıkladı.

Ünlü dağcımız Hayrettin, elinde kancalı bir halatla, şu sıralarda İstanbul'da bulunan 2.20 metre boyundaki Amerikan basketbolcusu Kerim Abdül - Cabbar'ın peşinde dolaşıyor.

Necmettin Erbakan, İnönü Stadının temelini geçtiğimiz hafta attı..

Benzin darlığı!...

KÜÇÜK BÜLENT MESLEK SEÇİYOR

NİYAZİ YOLTAŞ

ACABA BÜYÜYÜNCE NE OLSAM?

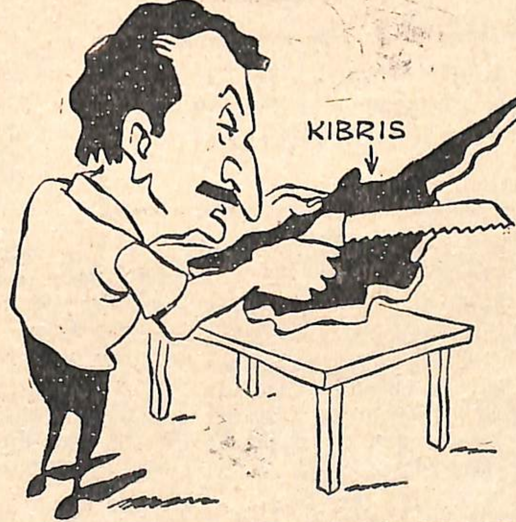
BAKKAL MI ?

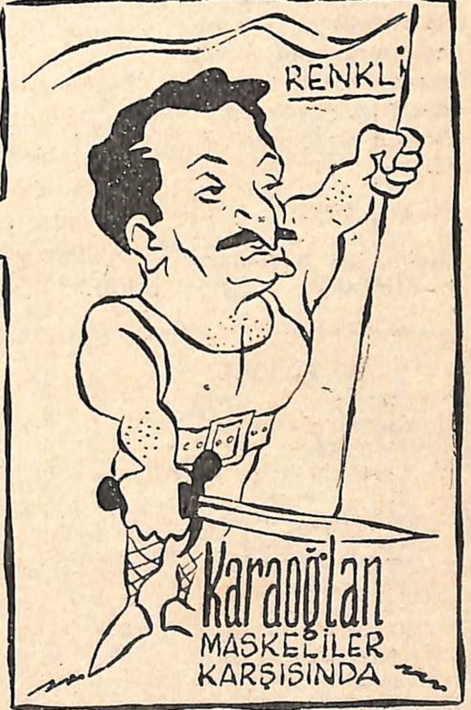
YOKSA BOYACI MI ?

YOKSA ŞOFÖR MÜ?

VEYA MARANGOZ MU?

FİLM YILDIZI MI ?

İŞPORTACI MI ?

YOKSA ECZACI MI OLSAM?

GALİBA EN İYİSİ HİÇ BÜYÜMEMEK!!

Bayram namazından sonra basılır, muska gibi boyunlara asılır..

Bayram GAZETESİ

Hazırlayan : Burhan ESEN

PARTİLERDE BAYRAMLAŞMA

ADALET PARTİSİ

Kıratın bayramını kutlamak isteyenlerin Karacabey harasına gitmeleri gerekmektedir. Kırat seçmenlerini orada beklemekte, sabırsızlanarak çifte atmakta, kişnemektedir.

M. H. PARTİSİ

M. H. P. silâhşörleri bu bayram ziyaretçi kabul etmeyecekler, toplu halde solcuların bayramlarını kutlamaya gideceklerdir.

Sırtı kaşınanların ve eski adreslerinden yenisine taşınanların şimdi bulundukları konut numaralarını bildirmeleri ayrıca rica olunmaktadır.

M. G. PARTİSİ

Koç sayın konuklarını Mezbahada beklemekte, ziyaretçilerin yanlarında bıçak ve satır bulundurmamaları dileğini saygılarına eklemektedir.

C.H.P.

Partideki sağcılarınki sağmalcılarda, Ortanın solundakilerin ziyaretleri Ortaköyde, Aşırı sosyalistlerinki sosyete kulübünde kabul edilecektir.

MİLLÎ SELÂMET PARTİSİ

Çalım satma, durmadan temel atma, eserlere eser katma işlemi bayramda da devam edecek, genelbaşkan bu amaçla hayat olduğu saptanan Merih gezegenine gidecektir.

Bayram tebriklerinizi uydular aracılığı ile uzaya fırlatın. Bayramınıza böylece bir yenisini daha katın.

DEMOKRATİK PARTİ

Daha eksilmeyelim diye dua etmekle geçti ramazan ayımız. Ürünlerin taban fiyatları açıklandıkça azaldı sayımız. Bayramda gelin bıçak vuralım kurbana. Hep birlikte gidelim Eyüp Sultana...

BAYRAMINIZ KUTLU, PİLÂVINIZ NOHUTLU OLSUN

Kimimiz oruç tuttuk, kimimiz tutar görünerek seçmenlerimizi avuttuk. Ahlâk vaazları verdik halka, beri yanda deveyi hamuduyla yuttuk. Mübarek ayda bile abdestsiz politika namazları kılarak cemaatı uyuttuk.

Bayramda olsun vermeyiz mola. Liderler Bayram gazetelerinde, mikrofonlarda çatmaya devam ederler sağa sola. Bugünedek bu illetin bulunamadı ilâcı Sundukları şekerler tatsızdır, lokumlar acı.

Oysa bayramda küsler barışacak. Dostluk eli uzatmada herkes biribirile yarışacak. Böyle davranışlar beklenmektedir boşuna. Barış dövüşmeye alışmış horazların gitmemektedir hoşuna.

Eskiler öyle derlerdi: Bugün bayramı, bir kaşık ayranı sana da yeter bana da. Dosta, düşmana da. Zayıfa şişmana da.

O bir kaşık nesnenin günümüzde hilesizini bulup da içenlere ne mutlu. Sayın okuyucularımız olsun bayramınız kutlu, pilâvınız da — etli demeye dilimiz varmıyor — nohutlu...

BAYRAMDA HAVA

Bayramın birinci günü sağnak yağışlı geçecek, yağmur bir ara doluya dönüşecektir. Ziyaretçi şeklindeki do'ludan kurtulmanın yolu ya kapıyı dikiz deliğinden baktıktan sonra açmak, ya da evi bırakıp sayfiyelerdeki otellere kaçmaktır.

Bayramın ikinci gününde yerde yatanları görürseniz meyhanelerin önünde, yaz bitmiştir, sıcak günler ötellere gitmiştir. Bu yoruma çıkmazsa da gülen, sonbahar yapraklarıdır sokaklara dökülen.

Bayramın üçüncü günü denizler kaba dalgalı olacak, dar gelirlilerin tekneleri suyla dolacaktır. Isı azalacak, cüzdanlar buz tutacaktır. Memurlar oruca yeniden başlayacaklar, et yerine patatesi. Suda haşlayacaklardır.

KUTLAMA

Kimimiz oruç tuttuk,
Kimimiz ise yedik.
Geçmişleri unuttuk,
«Günaydın bayram» dedik.

Pahalıdır bu olay,
Herkeste mangır yoktur.
Zengine bayram kolay,
El öpenleri çoktur.

Bugünün sevinciyle,
İçimiz neşe dolsun.
Yaşlısıyla genciyle
Bayramlar kutlu olsun!

B. E.

MARİFETLERE YENİLERİ KATILIYOR BUGÜN 3 YENİ BAYRAMIN TEMELLERİ ATILIYOR

ANKARA (İyi rüya gören muhabirimizden)

Başbakan yardımcısı ve Temel atma Bakanı Nasrettin Falabakan Ankara televizyonun bacasından içeriye atlamış, Şabakan beyin ödünü patlatmış, ekranların camlarını bi kez daha çatlatmış, yeni müjdeler vererek şöyle demiştir:

— Ey cemaat-ı müslimin, bilürsüz yalan yere etmem yemin. Memleketi yirmidört saatte amuda kaldıracağımızdan olmalısınız emin. Turnayı gözünden vurduk, yüz kiloluk politikacılarla ağır sanayiyi kurduk. Bugün bi kez daha gerçeğin anasını satıyoruz, üç yeni bayramın temelini atıyoruz.

Karşımızda ahmaklaşır en kurnaz tilki, Petrol bayramıdır atacağımız temelin ilki. Süleyman bey boş yere yelkenleri etti fora. Ege de petrol arayacağına oniki adaları almalıydı Hora. Suudî Arabistanın yolunu buldumu sora, sora. Önemlidir bu olay. Araplardan petrol sızdırmak, sismik araştırmalardan daha kolay.

Türkiyeyi mandıraya çevirdim, göllere yoğurt çala çala. Bir elimde TRT mikrofonu, ötekisinde mola. şeker bayramında ağızlarınız olsun tatlı, sevinçlerinizde iki katlı. Kaşlarımı yeniden çatıyorum. Ankara kalesine ümmetçilik, bayramının temelini atıyorum.

Üçüncü temel muhaliflerimizi sıkı durun. Nazar değmesin ellerinizi tahtaya vurun. Silahlarımızı çatıyoruz, bu tarihî günde, Temel Atma bayramının da temelini atıyoruz.

---o---

KİME GÖRÜNEYİM?

Nasrettin Hoca yeni evlenmişti. Evliliğinin ertesi günü karısı:

— Efendi, diye sordu, kıskanç kişiye benziyorsun. Bana açık söyle. Kimlere görüneyim, kimlere görünmiyeyim?..

Hoca cevap verdi:

— Vallahi hanım, açık saçık kıyafetle Necmeddin Hoca'nın akıncılarına görünme de kime görünürsen görün!..

NE OLDU?

YAKINLARI uzakları sordular. Hep sordular... Her fırsatta sordular beş yaşındaki çocuğa:

«Büyüyünce ne olacaksın» diye.. Doktor amcası sordu. «Doktor olacağım» dedi çocuk. Avukat amcası sordu. «Avukat olacağım» söyledi çocuk. Polis amcası sordu. «Polis olacağım» söyledi. Mühendis amcası sordu. «Mühendis olacağım» dedi çocuk. Ebe teyzesi sordu «ebe olacağım» dedi..

Doktor olmak istedi, olamadı. Bu yüzden yataklara düştü. Doktorlara iyi bir müşteri oldu. Avukt olmak istedi, olamadı... Bir avukatın diplomasını yürüttü. Karakolluk oldu. «Mühendis olacağım» demişti, olamadı..

Hattâ (kaldırım mühendisi) bile olmadı. Çünkü kaldırımları otolar işgal etmişti. Gariptir... Bu çocuk «Ebe olacağım» demişti. Galiba ebe oldu... «Nasıl olur?» demeyin. Lâf ebesi oldu.

Sizler de çocuklarınıza böyle sorular sorup, çocuklarınızın «ne olacağını?» merak ediyor musunuz? Aman etmeyin. Bırkın zamana; o karar versin sevgili okurlar.

İNCİ KIZLAR

FAZLA kıvırtmaktan dizlerinin bağı çözülen «İNCİ KIZLAR» birden bire ayrılmışlardır. Birinci «İNCİ KIZ» sokağa fırlamış..

Kıvırtarak ortadan toz olmuştur. Bütün aramalara rağmen birinci «İNCİ KIZ» bulunamamıştır. Böylesine güzel kıvırtan bu şarkıcı kızın aranması doğaldır. Onu çok aryacağız!... İkinci «İNCİ KIZ» havaya uçmuş... Hâlâ yere düşmemiştir. Bu arada salonda kıvrak bir hava esmeğe başlamıştır. «Ne zaman yere düşeceğini» soran bir gazeteciye: İkinci «İNCİ KIZ» «Allah düşürmesin» diye cevap vermiştir. Seyirciler tarafından sahneye dâvet edilen, İkinci «İNCİ KIZ» bütün ısrarlara rağmen gelmemiş.» «Haydan gelen huy'a. Havadan gelen havaya gider» demiştir. Üçüncü «İNCİ KIZ» sahneden şarkı söyleyerek yuvarlanmış. Bu arada, düşerken bile kıvırmayı ihmal etmemiştir.

Fazla sarsıldığından ağzındaki minik teyp fırlamış nereye düştüğü belli olmamıştır. Birdenbire şarkının yarıda kalmasına bozulan seyirciler «İNCİ KIZI» yuhalamışlardır. Raslantıya bakın siz... «İNCİ KIZIN» ağzından fırlayan minik teypi salonda bir çocuk bulmuş, şeker diye ağzına atmıştır. Birden çalışmağa başlıyan teyp... Salona tatlı melodiler yapmağa başlamıştır. Durumu hemen çakan «İNCİ KIZ» çocuğu kucağına alıp sahneye çıkmıştır. Seyirciler bunu «İNCİ KIZIN» yeni bir mizanseni olarak yorumlamışlar...

Kendisinden özür dileyip bol bol alkışlamışlardır.

Bundan böyle sahneye tek başına çıkacağını açıklayan üçüncü «İNCİ KIZ» kıvırtarak; seyircileri selâmlamıştır ve de proğramını tamamlamıştır!..

«TÜKENMEZ KALEM»
DERLER ADIMA
TÜKENİRSEM
KUSURA BAKMA!

HASAN ALMAZ
BASAN ALIR...
BASAN
ŞAŞTI KALDI...
HASAN ALDI!

DEVREN KİRALIK

İki senedir on para zam yapmayan içinde belâlı bir kiracı bulunan; döşeli - dayalı, iki odalı, duvarları az boyalı, manzaralı ev, devren kiralıktır.

Nuri UFAKLIK

Şehir Hastahanesi Hariciye Servisi ziyaret günleri: Pazar ve Pazartesi

TEŞEKKÜR

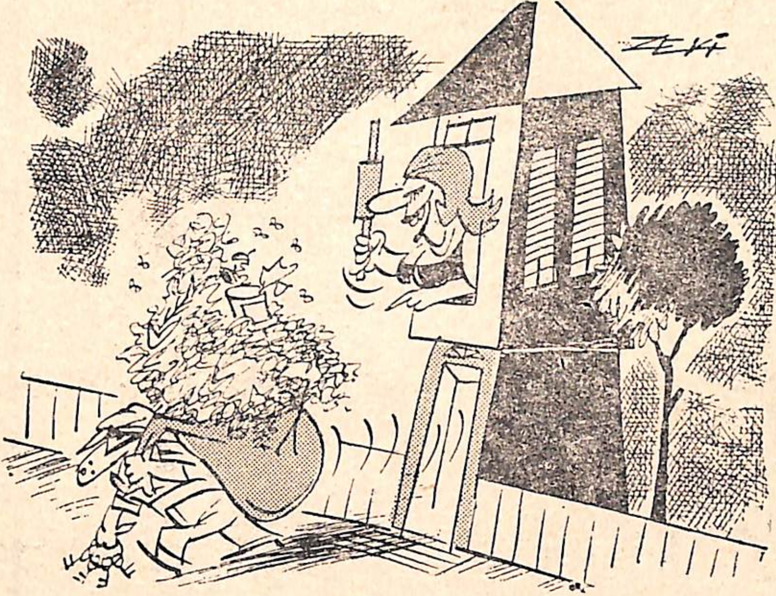
Geçen gün on lira.. Dün 25 lira... Bu gün de 50 lira düşürdüm.

Düşürecek param kalmadığından, bizim hanım delik cepleri mi bir güzel dikmiş!...

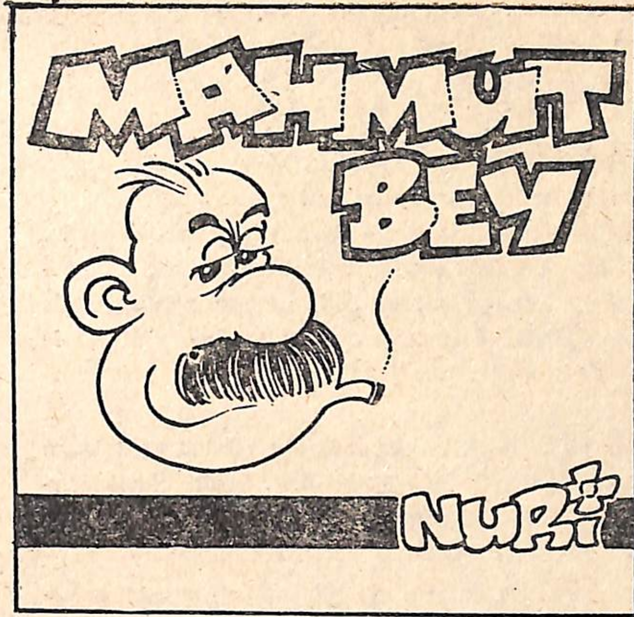
Burada kendisine teşekkür etmeyi bir borç bilirim.

Sadullah YALLAH

Çöpler torbalara konacak

— Bunu saymam! Gene beklerim bay hırsız!...

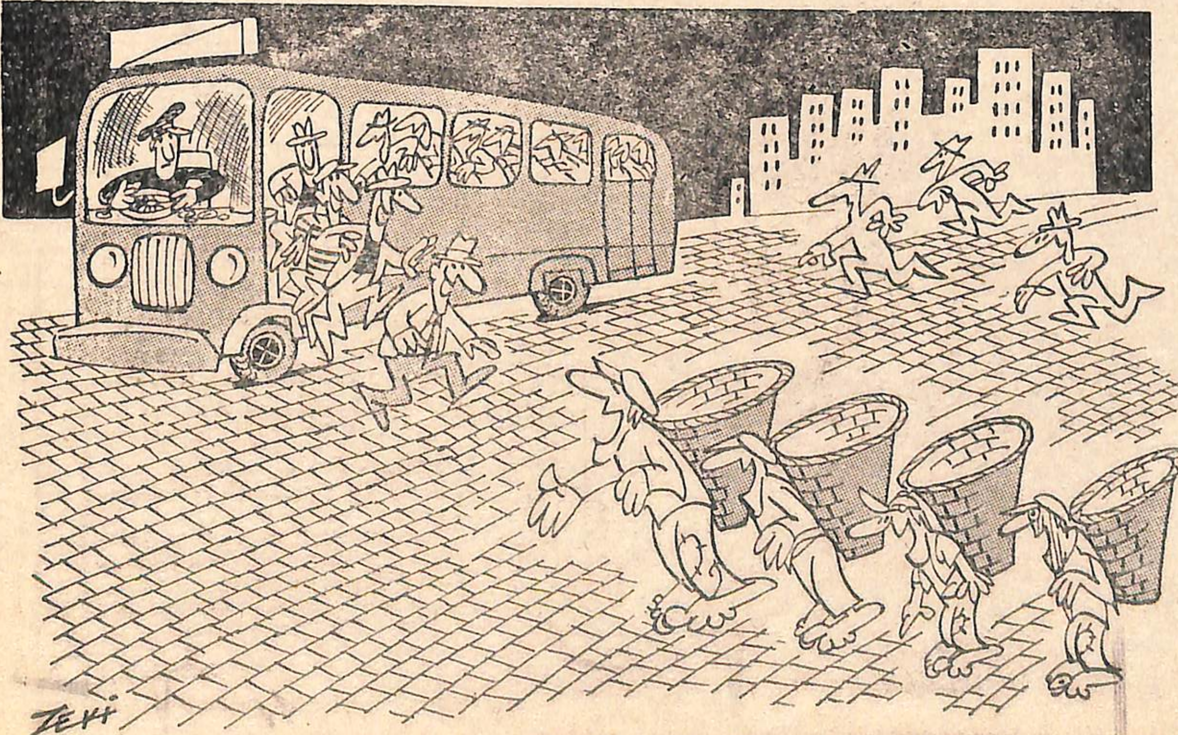

— Paranın değeri her geçen gün biraz daha düşüyor —

* * *

— Benzin sıkıntısı devam ediyor —

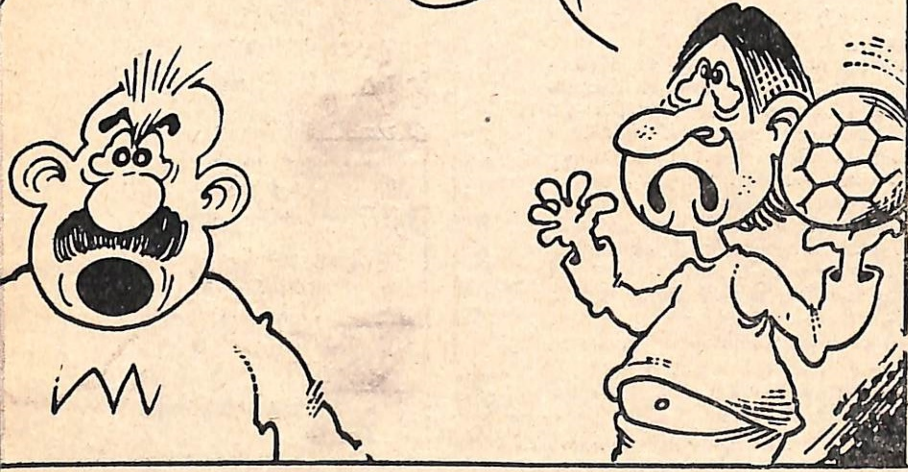

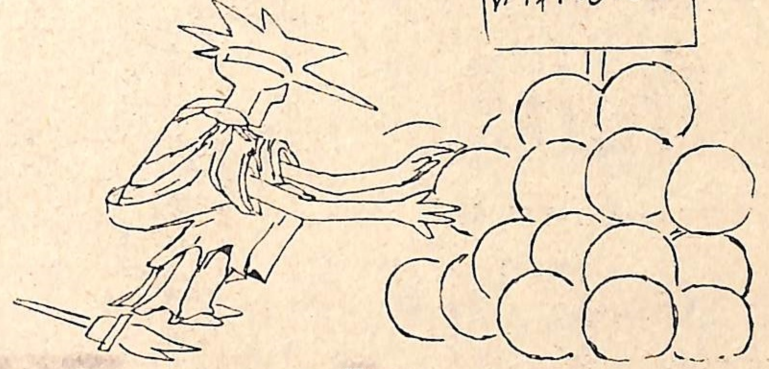
— Buraya beyler... Buraya!... Yarı yolda kalma yok!...

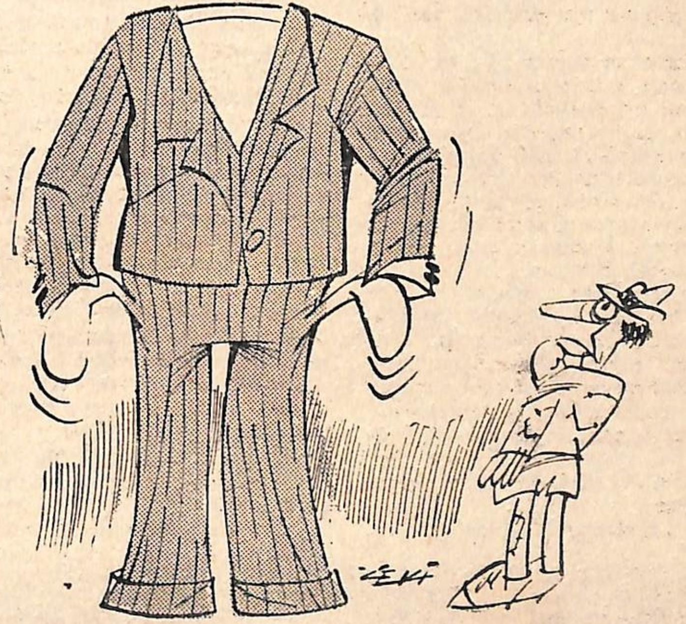
DEMİREL — Ben vatand

Yazısız

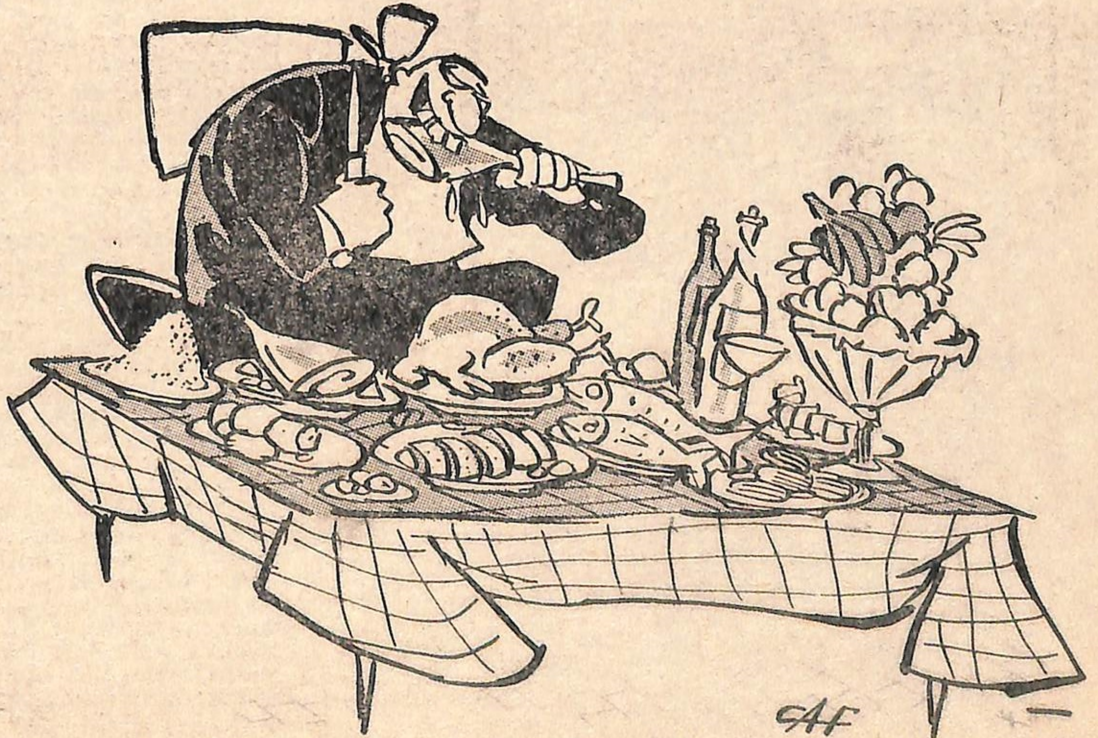

— Bunu beğenmedim. (Albeni)si yok!...

★ ★

...alkındırmak istedim, sen kalkındın!...

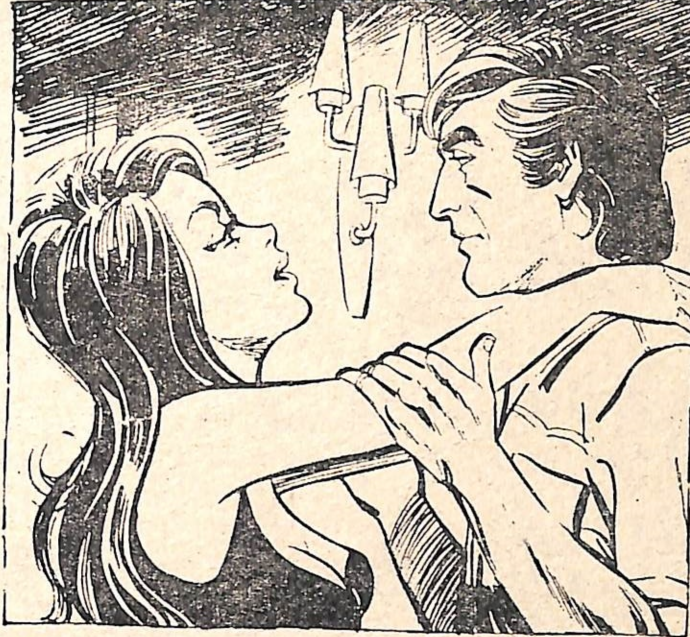
— Beş kişinin işini bir kişi yapıyor—

O Kadın İçin..

Jean CHARLES'den

Çeviren :

SÜHEYLA AYKUT

MATHİLDE ellerini dizleri üzerine koydu. Pencereden akseden batmakta olan akşam güneşinin pembe ışıkları onları değerli iki porselene benzetmişti. Siyah moher battaniye üstünde fildişi zarif biblolara benzeyen ellerine bakarak:

— Lüzumsuz şeyler, diye mırıldandı. Hiç bir işe yaramadıklarına göre...

Hastabakıcı gitmek için izin istedi. Kocası Roland'ın dönüş saatiydi. Ve Mathilde hastabakıcının her zaman onun gelmesinden önce ayrılmasını isterdi. Çünkü hiç kimseyle paylaşmak istemezdi o önemli anı.

Pencerenin önünde, bütün ruhu gözlerinde toplanmış olarak kocasının orman yolundan dönmesini kalbi çarparak beklerdi.

Ağır adımlarla, cepheleri o gün tahta heykellerini yapmağa yarayacak olan ormandan topladığı ağaç kökleriyle şişmiş, derin çizgilerin kapladığı alnına düşen kızıl saçlarını her zamanki gibi güçlü ellerile düzelterek dönen kocasını zevkle seyretti.

Roland eve girdi, karısının yanına yaklaştı:

— İyi akşamlar Mathilde.

— İyi akşamlar sevgilim.

Roland ev işlerini yaptığı gibi yemeği de çok iyi yapardı. Zaten, hiçte hoş olmıyan resim ve heykellerinden başka her, şeyi iyi yapardı.

— Bir zamanlar - aradan henüz bir yıl geçmiş olmasına rağmen, onlara, ebediyet kadar uzaklaşmış olan günlerde - bir antikacı dükkânları vardır. Longue sokağındaki bu ufak dükkânı topladığı değerli taşlar, denizden çıkarılmış eski vazolarla öyle güzel dekore etmişti ki Roland, bu yüzden müşterileri boldu.

Mathilde ne dükkânlarını, ne de sattıkları şeyleri severdi. Hepsinden nefret ediyordu. Sevdiği tek şey kocasıydı. Kendince karma karışık olan öteberi içinde, güzel ve çekici bir kadın olduğunu bilerek, tembel tembel, hiç bir iş yapmadan oturur-du sadece.

Erkek müşteriler, onunda satılık olup olmadığını anlamak ister gibi kaçamak ve anlamlı bakışlarla onu süzerlerdi.

Ama hiç kimse satın alamazdı Mathilde'i, o Roland'a aitti. Sadece kocası Rolanda. Roland, da Mathilde'e aitti... Fakat, Caroline dükkânlarına girinceye kadar. Mathilde önce Caroline'in şaşılacak derecede Roland'a benzemesile ilgilendi. Onun gibi kızıl saçlı, düzgün hatlı, uzun boylu, canlı ve bulunduğu yere dişiliğini koyuveren, kendi havasile dolduran bir yaratık. Sıcak kanlılığı Longue sokağındaki dükkânı bir anda ısıtıvermiş ve Roland, tıpı tıpına kendisine benzeyen bu kadına aşık olmuştu. Yalnız bu sebepten mi acaba? Hayır, özgür, içten bir çekiciliği vardı onun aynı zamanda. Mathilde gibi tekelci değildir...

... Günler geçmiş, dükkâna sık sık uğrayan kadın cevap vermişti Roland'ın aşkına Mathilde durumu derhal anlamış, şiddetli bir kavgadan sonra canına kıyacağını söyliyerek dükkândan fırlamış, oradan geçmekte olan bir otomobilin altına atmıştı kendini.

Bu olayları her düşünüşünde, onların birbirine uygun halkalar gibi meydana getirdikleri zinciri hayranlıkla gözleri önüne getirirdi.

Kavga ettikleri an dükkânın önünden tam vaktinde geçen otomobil alçalışına, ızdırabına bir kurtarıcı gibi son vermişti.

Çevresi çiçeklerle dolu hastane odasındaki yatağında gözlerini açtığında Roland'ın utanç ve sıkıntı dolu bakışlarile karşılaşmıştı.

Caroline'den bir daha bahsetmemişlerdi.

Şimdi, Mathilde yürüyemiyordu. Doktorların bütün ihtimamları, tedavileri, masajlara rağmen, Mathilde yürüyemiyordu.

İşin garip tarafı, o büyük bir huzur içinde, hiç şikâyet etmeden kabul etmişti durumunu. Antikacı dükkânlarını satmışlar, bir ormanın ortasında olan ve becerikli ve saygılı hastabakıcıdan başka kimsenin ziyaretlerine gelmediği evi satın alarak yaşamağa başlamışlardı.

Mathilde geceleri kocasile aynı yatakta yatıyordu. Bazen onu bir bardak su vermesi, yada herhangi bir ihtiyacını gördürmesi için uyandırırdı. Ama pek seyrek yapardı bunu. Çünkü Roland her gece yatarken bozulan sinirlerini dinlendirmek için uyku ilâcı alırdı.

Zavallı adam her geçen günle yaşlanıyordu, omuzları biraz daha çöküyordu. Aşklarının, evliliklerinin ilk günlerinde bile Mathilde Roland'a böylesine sahip olmamıştı. Caroline'in hiç bir zaman sahip olamıyacağı bir güçle sahip olmuştu ona.

Roland karısının yürüyemiyeceğini biliyordu, kendini suçlu hissediyordu. Oysaki... her neyse, vicdanlıydı ve onun bütün sorumluluğunu yüklendi.

Bir aydan beri olaylar Roland'ı kıskıvrak güçsüzleştirmekteydi. Geceleri evin arka bölümündeki atelye'ye bir hayvan giriyor ve onun yaptığı resimleri, tahta heykelleri paralıyordu. Çeşitli tuzaklar kuran Roland ne bu hayvanı yakalıyabiliyor, ne de ne çeşit bir şey olduğunu anlıyordu.

O sabah, Mathilde yine resim sepasını ve boya tüplerinin bulunduğu çantayı yüklenmiş olarak dar orman patikasında ilerliyen kocasının arkasından baktı. Gülümsiyerek başını salladı.

Roland, nereden bilebilirdiki, Mathilde'in hayatı boyunca kendisini bir sakat gibi bir iskemleye oturmağa karar verdiğini?

Roland, yine nasıl bilebilirdi onun kendisini deliliğe varan bir aşkla sevdiğini?

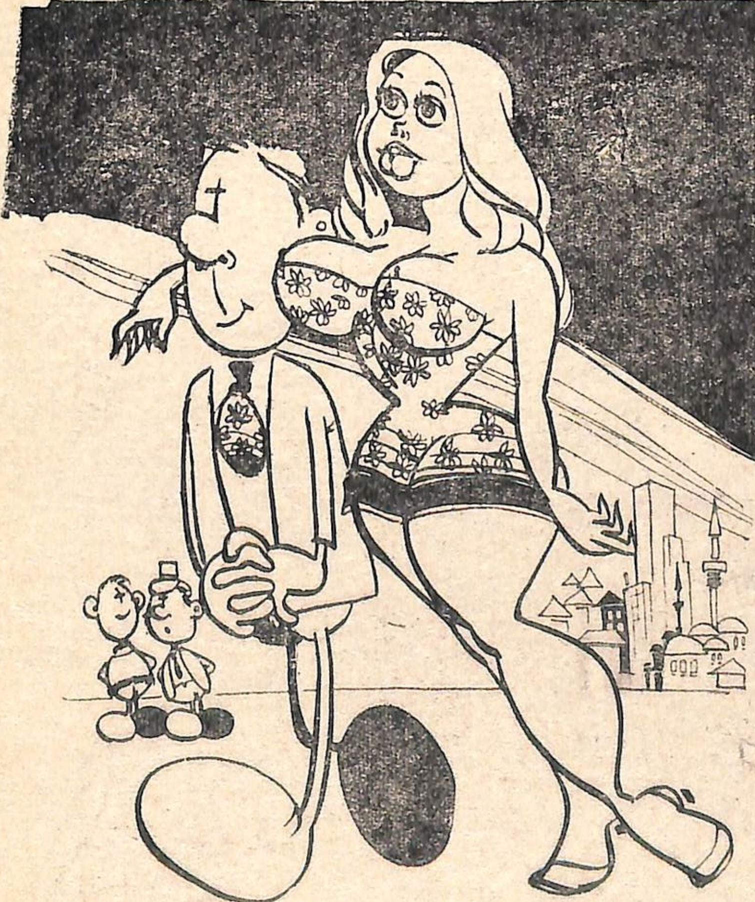
Ne yaptığını bilmiyordu bazı anlar Mathilde ve kocasının - uyurken o - atelyesine giderek hiç bir zaman sevmediği eserlerini harap ediyordu.

....

Dar orman patikasında ilerliyen Roland, evinden artık ne zaman nerede görünmez olduğunu bildiği yerde durdu. Dikleşti, çökük omuzları her zamanki levent halini aldı. Bakışları canlandı.

Çevik adımlarla, ormanın diğer tarafında, ıssız bir yerde bulunan Caroline'in evinin yolunu tuttu. Zalim Mathilde'in elinden kurtulamıyacağını bildiğinden böyle hareket ediyordu.

Yine, eserlerini onun paraladığını, yalanı bilerek sonsuzadek yuttuğunu da biliyordu.

— Bayram'a bak... Şekeri de yanında!...

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira. Fiyatı : 250 kuruş,

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50 TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

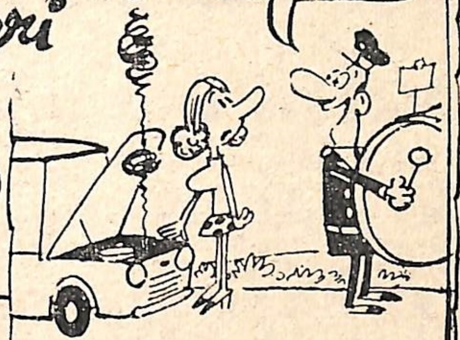
dünya Karikatürleri

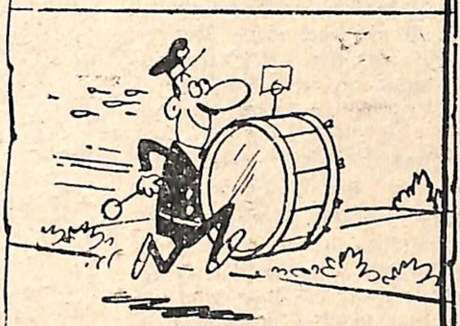

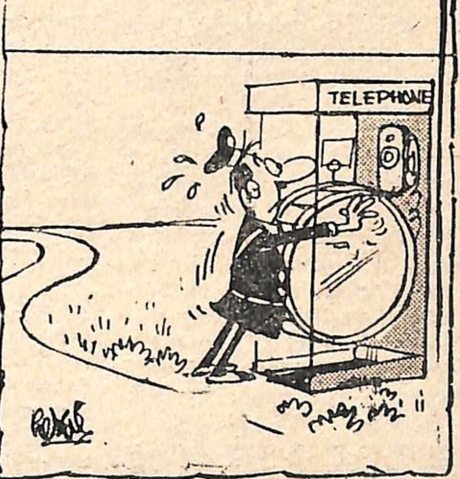

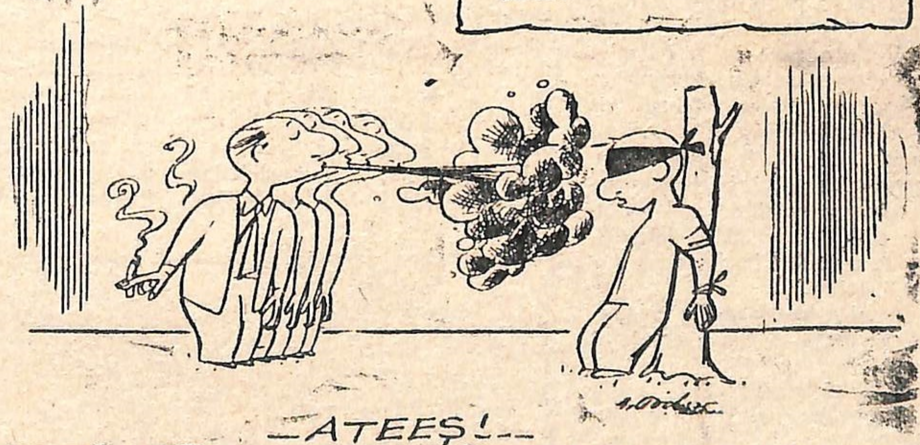

YAZISIZ

—ATEEŞ!—

YAZISIZ

Biz Avrupa Görmüş Adamız!

Muzaffer İZGÜ

— 4 —

— Üç yüz, diyor.

Oysaki bizim niyetimiz salt sormak.

Ver dört yüzü, bin gondola. İstersen çalgı da alırsın yanına, parasıyla değil mi, adam akordionun tuşlarına basarken sen, burnunla o çirkefimsi suları koklarsın. Çirkef de bir yana, tuvalet gibi kokuyor kanallar. Ve tüm dünyanın burjuvası, «Venedik'i gördüm» demek uğruna buraya akın akın koşuyor. Biz, Kuşadası'nda, Kapalıçarşı'da birkaç turisti bir arada görünce:

— Oh oh, amma da turistlere eşya satıyoruz, diyoruz.

Ya Venedik. Adam kristal diye ufacık cam parçalarını ipe dizip ver yansın ediyor, binlerce dükkân.

Bir kart atalım eşe dosta dedik. Attık. Bize de kazığı attılar. Çünkü kart, kimi yerde yüz liret, kimi yerde elli liret, kimi yerde de dört yüz liret. Zaten insan İtalya'ya gidince, hele hele para harcarken kendini milyoner sanıyor, adamların binden aşağı konuştukları yok ki...

Turist yığını, sanki bir sinema kapısından, sanki bir tiyatro kapısından çıkar gibi omuz omuza Venedik çarşılarında. O Venedik şövalyelerinin evleri şimdi görkemli oteller. Tıklım tıklım dolu. Biz nerede mi yatıyoruz, hemen Venedik'e on kilometre uzaklıktaki bir kasabada, Mestre. İstanbul'un hani o Lâleli, Topkapı'daki birinci sınıf otelleri vardır ya, işte onların fiyatına. Ama, Topkapı, Lâleli otelleri, şu bizim küçücük pansiyonun yanında, temizlik yönünden olsun, ilgi yönünden olsun yaya kalır. Adamlar turizme canı gönülden inanmışlar. Kaldığımız pansiyonun altında bir makarna yemek istedik, spagetti cinsinden... Söyledik makarnaları. Bir garson kız geldi, başladı masayı donatmağa, çatallar, kaşıklar, bıçaklar, ardından tuzluklar, biberlikler, onun ardından beşli şişede çeşit çeşit sular...

— Gültekin bunlar yanlış anlamasınlar, bir makarna için bunca izzet ikram.

— Vallahi bilmem ki âbi.

— Bakar mısınız, yalnız makarna, dedik.

Garson kadın başını salladı. Ama garson kız boyuna taşıyor, onu bunu. Mutfakta ne bulursa kapıp getiriyordu. Niyeti bozuk galiba, az sonra bir de sıvı gaz tüpü getirecek, bir paket de makarna, aha işte size tencere.

«Kendin pişir, kendin ye.» «Biz et pişirmesini biliriz ama, spagetti pişirmesini nereden bilelim.

— Turgut, garson kızın getirdiği şu dallı budaklı şey de ne?

— Çiçek, vazo âbi...

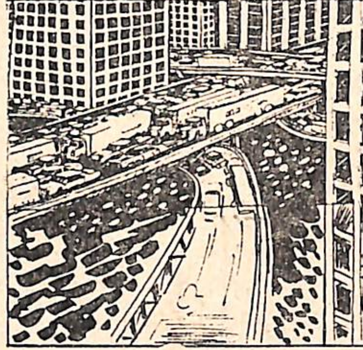
— Oğlum siz kazığa bakın.

Gültekin iştaha geliyor:

— Abi, bir de İtalyan şarabı içelim mi?

— Eh içelim.

Şarap sürahisi, altının tabağı, bardaklar, altlarının tabakları. Geliyor, spagetti geliyor. Büyükçe bir

tabağın ortasına konmuş bir parça makarna.

— Bütün bu tören, şu kadarcık makarna için miydi?

Yedik. Şarabı içtik. Meğer üçüncü sınıfmış. Garson kız, ne çiçeği, ne vazoyu hesaba geçirmedi, aldı ücretini gitti.

Mestre Venedik'ten çok sakin. Onun için orada kalmağa karar verdik. Gitmedik bir daha Venedik'e. Kaldırımların tümü kahvehane, çay iç, kahve iç, dondurma ye... Ama nasıl dondurma, dondurma istedin mi garsondan, yarım kilo getiriyor, koca çanağın içinde. Alışmış millet, erimiyor da kolay kolay, o dondurmayı yarım saatte yiyor. Çok az turist var Mestre'de, bizim gibi ucuz yatacak yer arayanlar buraya gelmişler. Onun için kaldırım kahvelerini dolduranların tümü İtalyan... Şanslı da İtalyan erkekleri, hemen hemen tüm kadınlar adamlarla uğraşıyorlar. Bir kadın, yanındaki erkeğin almış parmaklarıyla oynuyor, başka bir kadın adamın gömleğinden el atmış içine, karnını kaşıyor, başka bir kadın, ikidebir yanındaki erkeğin dudağını sıkıyor. Erkekler de hep, ya havaya bakıyorlar, ya da yoldan gelip geçen motosikletlere. Erkek amma kıymetli ha İtalyada.

Hele istasyonda gördüğümüz kadın, tren mi bekliyorlar ne, dersiniz az sonra gelen tren alıp adamı çok uzak diyarlara götürecek. Kadın bir sarılıyor, bir öpüyor adamı... Duruyor iki dakika, haydi bir daha... İki dakika geçti mi, bak Turgut saate... Hop, kadın yine sarılıyor. Adam mı, baykuş gözlerle tren yoluna bakıyor. Biz, artık adamın başka bir ülkede işçi olduğuna, kadının da karısı olduğuna, az sonra gelecek olan hain trenin bu iki sevgiliyi birbirinden ayıracağına iyice inanıyoruz... Hattâ ben, Türk işçilerini getiriyorum gözümün önüne, o gencecik evlilerin, o istasyonda gizli kapaklı bakışların... Bir tren geliyor, kadın erkek, ikisi birlikte kalkıyorlar... Vah, vah, az sonra ayrılacaklar, kadın mendil sallayacak, yaşlı gözlerle istasyondan çıkacak... Bindiler ikisi birden trene. Bahsi Gültekin yitirdi, dondurmalar Gültekin'den...

Bir de bizim hani otobüslü turizm şirketleri vardır ya, size şurayı şurayı gezdireceğiz, şukadar TL, şukadar dolar, derler, işte onlardan birine rasladık, gece on iki suları, bizim İstanbul plâkalı bir otobüs. Ne de olsa insan, ister istemez ilgileniyor. İçindeki turistler uyuyorlar, hava az da sıcak, kapıyı açmışlar. En arkada bir iki kişi uyumamış. Onlarla konuştuk. Şirketin yaptığı bu üçüncü oluyormuş.

— Biz yer ayırttık otelde ama, satmışlar, ne yapalım? diyormuş şirket.

Şirket yetkilisi böyle deyince, bizim Türk turistlerine otobüste yatmak düşüyor. Hem böyle toplu gezilerde insanlara öyle bir psikoloji gelip saplanıyor ki, hani sürüden ayrılıverirsem, kurt kapar cinsinden bir psikoloji. Onun için otobüsün yataklı koltuklarını yatırıyor Mastre'nin saatli alanında uyuyorlar... Onlar uyuyadursun, siz cebe giren paraya bakın. Şirket bunu üç yerde yapmışsa, kırkar kişiden, yüz yirmi yatak parası cepte. Eh, Avrupa'da en ucuz otelin de yüz elli liraya yakın olduğu düşünülürse varın siz hesabeyleyin hesapta olmayan kârı.

Bisiklet en geçerli araç. Yaşlısı, genci, şişmanı zayıfı, tümü bisikletin üzerinde. Ana oğul, ardarda iki bisiklette, anne önden arkaya lâf yetiştirmeğe çalışıyor... Çocuk başını sallıyor. Şişman bir kadının altında bisiklet yok olmuş sanki, bisikletin tekerlekleri de öyle incecik ki... Amma kadın öyle bir basıyor pedallara, dersiniz yarışta. Züppelerden burada da korunmak gerek, motosikletlerini yazlık yapmışlar, çamurluklarını çıkarmışlar, yanınızdan yüreğinizi hoplatarak geçiyorlar. İçlerinde kızlar da var, canlarına susamışlar... Aynısı bizim Kadıköy Bağdat Caddesi gibi... Canını kaldırıma atamazsan yandığın gün. Hele veledin bir tanesi, belki hızı yüz yirmi var, bir yandan da elini bırakmış dondurma yiyor. Trafik ışıklarına da saygısızlar, yeşilmiş, kırmızıymış hak getire.

Yağmur yağıyordu, birden başladı, hastaneye sığınmışız, içeriye girdikten sonra hastane olduğunu anladık. Durduğumuz yer de ilkyardım bölümüymüş.Sedyeyle birini getirdiler, biz başında. Adam titriyor. Elini uzatıyor. Gültekin adamın elini tuttu. O sırada iki hastabakıcı geldiler, adamı götürecekler, Gültekin'e de işaret ediyorlar. Gültekin Almanca, hayır, benim hastayla ilgim yok, diyor, ama adamlar kızıyorlar, Gültekin'e bağırıyorlar. Anlaşamıyoruz ki, İtalyancadan başka dil bildikleri yok...

— Gültekin gidiver, adamı öldürecekler.

— Niye gideyim be âbi?

— İnsanlık için.

Yağmur dindi, çıktık oradan... Sokakları geziyoruz ,komünist parti adaylarının afişleri hâlâ yağmur görmemiş duvarlarda duruyor. Bu listeleri, üzerindeki yazıları inceliyoruz... Yağmurdan sonra güneş... İçeri kaçan müşteriler, yine koşuşmuşlar kaldırımlara, pırıl pırıl sokak... Dondurmalarını yiyor, kahvelerini yudumluyor, mentollerini içiyorlar... Biz afişlere bakıyoruz, bizim MC cileri anımsıyoruz. Her şeyin altında komünist parmağı gören MC cileri. Halkı böyle bir umacıyla uyutmağa çalışan MC cileri. Komünizm edebiyatı yaparak oy toplamağa çalışan MC cileri Bizde duvara yazdığın en küçük yazıdan ötürü gerektiğinde 141 - 142 den içeri girersin... Bakıyoruz da, biz 141-142 leri bunlardan almışız...

Kimlerden?

Şu güneşte, tatlı tatlı dondurmasını yiyenlerden mi?..

Muzaffer İZGÜ

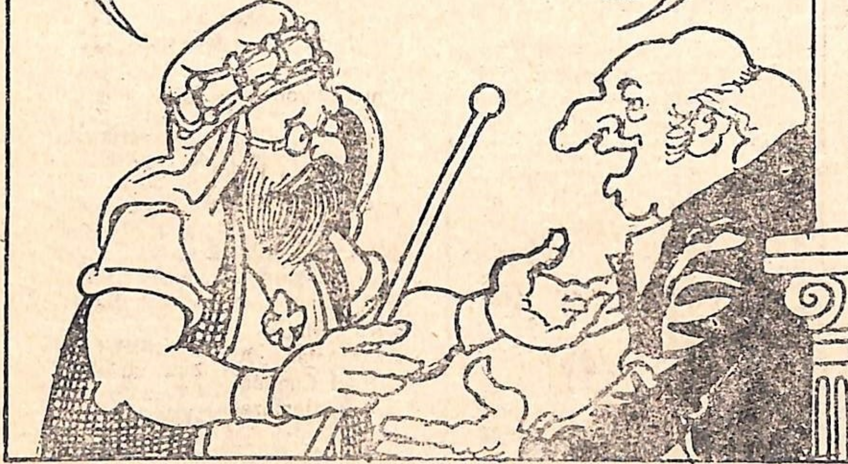

DEMİREL — Aramızda görüş ayrılığı yok!...

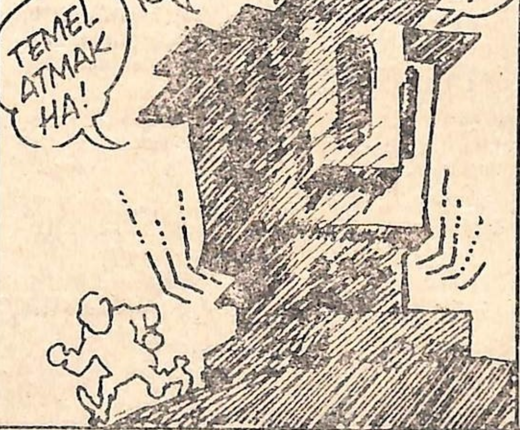
TURİSTLER

Uyduran ve çizen Aydın Ahustaoğlu

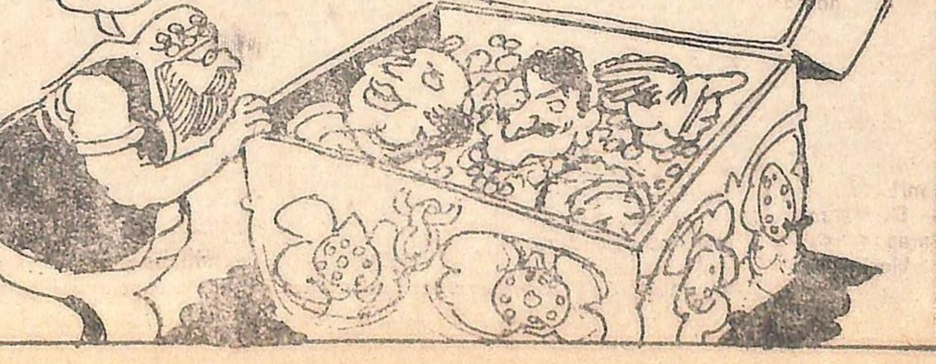

MUTLULUKLAR DİLERİM

Nişanlısı da kendisi gibi bir köy öğretmeni olan Ali beyin, nikâh kıymalarına bir günden az bir zaman kaldığı halde kentte ev tutacak kadar paraları olmadığı için, kendilerine, adi bezlerden bir çadır diktirip, sahilde kente yakın bir yere kurmalarını ve yazı orada geçirmelerini salık verdiğimi Akbabanın sürekli okurları hatırlıyacaklardır.

Yeni işten dönmüş, biraz yorgunluk gidermek için bekâr odamdaki hem yatak olarak kullandığım divanın üzerine uzanmıştım... Kapının zili çaldı. Gidip açtığımda Ali bey ve eşini karşımda buldum. Kulaklarıma kadar kızardığımı anlamışsınızdır:

— Ooo, kimleri görüyorum, buyursunlar efendim, buyursunlar... diyerekten onları nemden duvarlarının sıvaları dökülen bekâr odama aldım. Bekâr odama deyince yanlış anlaşılmasın evim tek odadan ibaret değil; iki odası küçücük salonu, mutfağı, bir de hem tuvalet hem banyo olarak kullandığım yeri var. Ancak; diğer odası oturduğum odadan daha çok döküldüğü için orayı odadan saymıyorum. Kirli çamaşırlarımı ve sair eşyalarımı doldurduğum bir depo olarak görüyorum.

Tüm konukların alışkanlık halini almış bir huyları vardır: konuk gittikleri evde kendilerine gösterilen yerde üç beş dakika oturduktan sonra, sözde belli etmeden evin dört bir yanını gözden geçirirler. İçinden kendi durumlarıyla kıyaslama yaparlar... Konukturlar, baş tacıdırlar... Ali beylerin hareketlerinden çok onlara ne ikram edebileceğimin telâşı içindeyim. Ali bey durumumu anladı, şaka yolu:

— Hani abi viski miski içecek birşeyler yok mu? dedi ve ekledi: Sen iki üç günlüğüne bu evden voltanı al bakalım.. Bize çadır diktirmeyi salık vermiştin. Ama biz daha ekonomik yönünü bulduk; ilk geceyi gelin arabasında geçirdik. Ondan sonra da tanıdıklarımıza birer ikişer günlüğüne konuk olduk...

Kadın elinin deydiği yerde güller açarmış. Üç gün otellerde sürttükten sonra eve döndüğümde içersinin derli toplu tertemiz bulunuşundan çok hoşnut oldum. Ali beyinde:

— Günlerdir, ilk kez kendi evimizdeymişiz gibi rahatlık duyduk. Bundan böyle ders sezonu başlayana dek bekâr tanıdıklarımıza konuk olacağız. Falanca köye tayin olduk, bekleriz... demesi sevincimi artırdı.

Yalı caddesine kadar onlara eşlik ettikten sonra mutluluklar dileyerek ayrıldım. Sevimli yaratıklar diye düşünmekten de kendimi alamadım.

Veysel KARASOY
PTT Memuru
Denizbostanlısı — İZMİR

NAR GİBİ

Adam Lokantada nar gibi kızarmış bir kuzu budunu yemekle meşguldu bunu gören arkadaşı şaşırarak yanına geldi ve sordu. «Bu eti yalnız başınamı yiyeceksin?. Kuzu budunu yemekle meşgul adam hayır der.. Yanında pilâvda yiyeceğim..

Emirgân — İSTANBUL

B. T. V.

Vücudunun çeşitli yerlerindeki siyah lekelerle aile doktoruna giden adam, doktor muayene ettikten sonra B.T.W. der. (B.T.W. nin Türkçe karşılığı İşletme vergisidir.)

Hastanın şaşırdığını gören Dr. izah eder. BİRER, TABAK WİJF (bira, Tütün ve kadın) Doktorun doğru teşhisi karşısında hasta utanarak evine döner. Karısı sorar. Doktor ne dedi.? Adam hiiç. B.T.W. imiş. Bira Tütün üçüncüsünü unuttum diyerek kadını başından savar.

Kocasının kaçamak cevabından şüphelenen kadın, kendi vücuduna kahveden lekeler yaparak aynı doktora gider. Doktor muayene ettikten sonra yine B.T.W. der. Kadın, şimdi öğrenirim derken doktor izah eder. Beter Titen wassen. (Gidin ve temiz yıkanın)

Erol NUHOĞLU
Mgr. Nolensstraat 28
Zaandam — HOLLANDA

Barış çalışmaları!...
(Akın ÖNDER — ANKARA)

PALABIYIK ESMER!

Hollanda da işçi olarak çalışmakta olan İrfan evine müsafirliğe gelen arkadaşı ile televizyondan Olimpiyat yayınlarını seyrediyordu. Bir aralık elini sinirle masaya vuran İrfan, kardeşim kaç gündür şu salonda birtek Türk'ü seyir edememek beni deli ediyor.

Arkadaşı: gayet sakin seyircilere ait üçüncü sıranın sol köşesinde oturmakta olan pala bıyıklı, esmer birinci işaretle yemin ederimki şu adam bizden der.

Erol NUHOĞLU
Mgr. Nolensstraat 28
Zaandam — HOLLANDA

ÖKSÜRÜK

İhtiyar bir adam doktora gider:

— Doktor bey, der... Artık kulaklarım iyice sağırlaştı. Kendi öksürüğümü bile duymuyorum...

Doktor adamı muayene ettikten sonra bir hap kutusu verir:

— Al bunları, yemeğin arkasından ikişer tane yut...

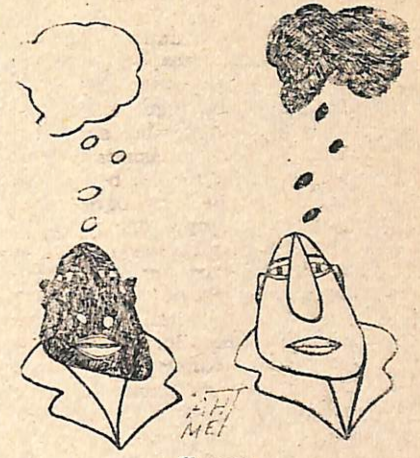
— Kulaklarımı iyimi edecek bunlar?

— Hayır... der doktor öyle hızlı öksüreceksin ki artık öksürüğünü duyabileceksin...

Mustafa ERKOL
BALIKESİR

— Biz Faşist değiliz!
(Zeki BAL — İSTANBUL)

Yazısız
— Ahmet (İSTANBUL) —

SEBEP

Adamı Jandarma karakolunda sorguya çeken onbaşı sordu:

— Sizin yaşınızda, ciddi bir adamın tüfekle kasabanın saatine ateş etmesi ayıp değil mi? Nereden esti aklınıza bu?

— Ne yapayım, canım sıkılıyordu, bari biraz vakit öldüreyim, dedim...

Hamit ÇIRBIN
Ertuğulgazi Mah. Melek
Sok. No: 14 — ESKİŞEHİR

İKİZ DOĞURDU

Aritmetik dersinde çıkarma yapıyorlardı. Öğrenci birden iki çıktı diye yanlış bir ifade kullanınca öğretmen öğrencilere:

— Birden iki çıkar mı diye sordu. Küçük Hasan:

— Çıkar efendim. Benim anam ikiz doğurdu der.

Selçuk BEŞER
174 Sok. 3p/9 Öztur Apt.
Hatay — İZMİR

ÇAY

Evin beyi, masaya oturunca uşağına kızarak bağırdı:

— Bana bak dedi önüme böyle buz gibi soğuk çayı koymaya utanmıyormusun?

Uşak:

— Vallahi beyim, dedi daha bir dakika önce siz içeri girmeden tattım ağzımı yaktı lâkin gelince herhalde sizin kavanızdan soğumuştur!...

B. IŞIK
Yeşilyurt — İSTANBUL

AÇIK MİKROFON

Yeşillikler içinde, havuzlu bir gazinoda saz ekibi halinde çalışıyorduk. Solistimiz Yavuz oldukça tutuluyordu. O gece Gazino oldukça kalabalık. Takdimci bizi çağırdı. Elimizde sazlarla alkışlar arasında yerimizi aldık, sonra Yavuz Büyük tezahüratla sahneye geldi. Sağa sola baktı, mikrofonu göremedi. Bir yandan davetlilere gülümserken bir yandan bize bakıyor:

— Şu mikrofonu verin lan... diyordu.

Yanında oturan sazcı Köfte Erdal sazını bırakıp kalktı. Biraz aradıktan sonra mikrofonu buldu. Fakat Aksilik bu ya kordonu Anfinin altına sıkışmış bir türlü çıkmaz. Erdal mikrofonu önündeki sandalye'ye bıraktı yere eğilerek kordonu çekmeye başladı, ama öyle eğilmiştiki ağzı tam mikrofonun önündeydi ve Erdal mikrofonun açık olduğunu bilmiyordu. Kordonun gelmediğini gören Erdal iyice sinirlendi ve dişlerini sıkarak :

— Vay ağzına sı. tığının kordonu... dedi.

Onun bu cümlesi zaten ağzının önünde duran mikrofondan hopörlere oradanda tüm gazinoya yayıldı. Daha bir şey söylemeye fırsat kalmadan sahneye şişe, meyve ve gelmeye başladı. Yavuz, Erdal ve ben sazları atıp gazino sahibinin önünden jet gibi kaçtığımızı hatırlıyorum.

Mustafa EROL — BALIKESİR

YANILMAK

Öğretmen okulunun 1. sınıfına gidiyordum. Daha öğretmenlerin hepsini tanımıyordum. Bir gün idarenin bulunduğu koridordan geçerken, birden bir ses duydum. Müdürün odasında Aliihsan adında bir öğretmen belirdi. Beni gördü. Benden öğretmenler lokalinde, Osman öğretmeni çağırmamı istedi. Bende itiraz etmeden bu emri yerine getirmeye koyuldum. Fakat bu öğretmeni daha tanımıyordum.

Öğretmenler lokalinin kapısına geldim. Kapıyı açtım. Gözüme ilk beliren öğretmenin yanına yanaştım: «Ona, Osman beyi arıyorum. Osmanbey siz misiniz? Osmanbey burda mı? Diye bir takım sorular sordum. Aldığım cevap:

«O kim, ne iş yapar? Şeklinde oldu. Bir baktım Ordaki öğretmenlerde bir velvele kopmuş sanki. Herkes kahkahalar içinde. Durum biraz sakinleşince:

— Ben daha tanımıyorum dedim. Meğer aradığım o idi. Fakat ben geç anladım.

O gün, bugün düşünüp durdum. Tanımamak insanı ne kadar gülünç duruma düşürdüğünü.

Yusuf YILDIZ
P.K. 341 — İSKENDERUN

—o—

be adam! saat soracana,
sende bi kol saati kullansana.

(Sezer ODABAŞIOĞLU — AKŞEHİR)

MÜJDE

Doğum evinin bekleme salonunda doğacak çocuğu pay edemiyorlardı. İkiside çocuğun babası olduğunu iddia diyordu. Tam bu sırada Hemşire doğum odasından elinde iki Bebekle çıktı. Kavga edenlere :

«Kavga etmenize gerek yok kadıncağız sizi düşünüp ikiz doğurdu. Payedersiniz!» demezmi..

Emirgân — İSTANBUL

DOĞRU MU?

İkide bir
Bekârlık sultanlıktır
Deyip duruyordun
Duydum evlenmişsin
Söyle bakayım
Bir sultanlığı yıktığın
Doğru mu
Yeni krallığından bıktığın.

Bedri APPAK
Ödemiş — İZMİR

(Haşmet CİHAN — KIRKLARELİ)

ŞARKILAR

Sen ve ben
(Dolaşırdık parklarda.)

İkimiz bir fidanız
(Aynı anda solarız.)

İnsanlar insancıklar
(Çok salak oluyorlar.)

Hiç rahat yokmu bana
(Eşek.)

Ağlar gezerim sahili
(Mecnun.)

Neden saçların beyazlanmış arkadaş
(İhtiyarladık be.)

Aşkı çekemeyen garip ne yapsın
(Vinç getirsin.)

Hor görme garibi
(Hortlak sanarsın.)

Parra parra parra
(Git çöplükten ara.)

Ahmet ALIÇLI
Hükümet Cad. Oğultürk
İş HANI Kat 4/82 — ULUS

KAÇAMAK

Adam, genç arkadaşına evini gezdiriyordu. Bir odada 6 tane kadın gördüler.

— Bunlar kim? diye sordu genç olanı...

— Bunlar mı? Benim karılarım dedi adam. Bak pazartesi şununla, salı şu esmerle, çarşamba bununla, perşembe şu sarışınla, cuma şununla, cumartesi de bununla kalıyorum... dedi. Genç adam şaşırmıştı:

— Peki, dedi. Pazar günü ne yapıyorsun? Adam arkadaşının kulağına fısıldadı:

— Müsaade et de o günde kaçamak yapalım...

Mustafa EROL
BALIKESİR

BİR ŞAİR'İN BİYOGRAFİSİ : MAYDONOZ KERİM (1905 — ?)

Maydonoz Kerim şiirseverlerce tertiplenen büyük şiir yarışmasında haklı olarak birinciliği almış ve bundan sonra tanınmaya başlamış büyük bir şairimizdir. Şunu da iftiharla söyleyebiliriz ki şiirlerinde kendine özgü buluşları ile yeni bir «MAYDONOZİZM» çağını açarak, genç nesillere bir örnek bir yol gösterici ve aynı zamanda bir öğretici olmuştur. O halde böyle büyük bir şairden bahsederken, lütfen ağzımızı ispirto ile yıkayıp, peçete ile siliverelim. Şiir yazarken çok dikkatli ve çok hassastır. Osuruktan nem kapar. Bir ilham kaynağı bulmadan şiir yazmaz. Meselâ şairin «MAYDONOZUM» adlı şiirini maydonoz yerken yazdığı ve bundan dolayı adının edebiyatçılar tarafından maydonoz Kerim konulduğu söylenilmektedir. Şairin «MAYDONOZ» adlı maydonoz çeşitlerini içine alan sekiz tane kitabı çıkmıştır. Bunlardan dördüncü kitabın, otuzdördüncü sayfasındaki dörtlüğü aynen aşağıda yayınlıyoruz:

«Adım maydonoz Kerim
Hep maydonoz yerim
Maydonoz kıtlığı olursa
Gene maydonoz derim»

NOT: Bu şiir yüzden fazla dergide üstüne para vererek yayınlanmıştır.

Hüseyin Avni DEDE
P.K. 511 Karaköy — İSTANBUL

SOSYO EKONOMİK

Ekonomik,
Sosyo - ekonomik,
Deyip durmayın!
Kaldık deri kemik,
Halimiz pek komik..

Veysel KARASOY
İZMİR

(Mustafa BORA — İZMİR)

CİLETCİ

Bir paket cilet
Beş lira
Yanında
Bir tanede bedava
Dükkânlardan
Tekini beş liraya alma
Aldanma vatandaş
Bu ucuzluk
Her zaman olmaz
Bir kâr etmiyoruz
Abiler
Yalnız, reklâm yapıyoruz
Evet! Fabrika fiatına
Bir paket cilet
Beş lira
Yanında
Bir tanede bedava
Aldanma
Biz tıraş etmiyoruz
Reklâm fiatına
Cilet satıyoruz.

İsmail KARA

MİLLETLER GÜLÜYOR

ŞEYTAN SÜLÂLESİ

Kadın, eve her gece geç ve sarhoş gelen kocasına kızıyordu. Bir gece onu korkutmak amacile üzerine beyaz çarşaflar sardı ve onu öyle karşıladı. Sarhoş koca sordu:

— Kimsin sen?

— Ben şeytanım, bir daha eve sarhoş gelirsen fena yakarım canını...

Sarhoş bir kahkaha atarak elini uzattı:

— Hoş geldin kayınbiraderim, dedi. Uzun süredir kız kardeşinle evliyiz, ama seninle tanışmamıştık bile.

Yazısız

MÜŞKÜLPESENT!

Müdür muhasebeciyi çağırdı:

— Rakamları yazarken daha dikkatli davranınız, dedi. Bakın meselâ şu (6) yı sıfır sanıyor insan...

— Fakat efendim, o bir sıfırdır...

— İyi ya canım, ne diye altı gibi yazarsınız?.

BİR PİLOT ARANIYOR!

Uçak yolcularından biri, uçakta, yanında bulunan ve içinde üç şişe viski olan çantasını unutmuştu. Bir kaç gün sonra uçak şirketine baş vurarak:

— Acaba içinde viskilerim bulunan çantamı uçağınızda bulan oldu mu? diy sordu.

— Biz bulamadık, kaptan pilot buldu... Üç gündür onu arıyoruz, bulamıyoruz.

— Oh!. Biraz istirahat edeyim... Sonra çiti kırpmaya devam ederim!...

MAYOSUZ KIZLAR

Plâjda yüzen bir genç kız yanından kulaç atarak geçen delikanlıya seslendi:

— Sizden bir şey rica etsem yaparmısınız?

Delikanlı:

— Memnuniyetle, dedi. Ne istiyorsunuz?

— Şey... mayomun alt kısmını kaybettim...

— Ne yazıkki bir şey yapamıyacağım. Çünkü az evvel mayosunu kaybeden başka dalgın bir kıza mayomu verdim.

SAĞLIKLI

Bir İskoçyalı, vatandaşlarından birine:

— Bütün gün bir iskemleye yan gelip uzanıyorsun, dedi. Hastalanacaksın. Biraz çalış. Çalışmak, sağlıklı yapar insanı.

Arkadaşı cevap verdi:

— Ben zaten sağlıklıyım!..

ANTİKA SANDIK

Bir eskici, koltuklarla dolu dükkânına giren ve bir sandığın fiatını soran muhtemel bir müşteriye:

— Arkadaşım, dedi. 13. yüz yıldan kalma sandığı 600 franktır, almakta neden tereddüt ediyorsunuz?

Vaz geçtim almıyacağım:

— Ama olmaz bu kadar insafsızlık dostum! Bana sadece tahtası 700 franga mal oldu.

İMDAT

Komser, çalan telefon alıcısını kaldırınca:

— İmdat, çabuk, yetişin! diye bir sesle karşılaştı.

— Peki, diye cevap verdi. Şimdi geliriz. Ama ne oluyor?

— Bir kedi odama girdi, çabuk olun:

— Fakat madam, bu kadar önemsiz şey için de polis çağırılmazki! Hem siz kimsiniz?

Telefonun öbür ucundan öfkeli bir ses cevap verdi:

— Kim olacak canım, Tabiiki papağan.

SOĞUK

Babacan bir adam, bir gece kaldığı otelin müdürüne aceleyle ayrılmak istediğini bildirdi Nedenini sorduklarında:

— Burada bir dakika bile duramam, cevabını verdi. Çünkü çok soğuk odanız.

Müdür hayretle sordu:

— Soğuk mu?.

— Evet. Gece yarısı, baş ucumdaki bardağın içine koyduğum dişlerimin takırtısıyla uyandım.

— Hiç bir kız tavlayamadım... Hepsi aileleriyle, birlikte oturuyor!

YARALI SİNEKLER

Güney Amerikada bir bakan bir çok devlet dairelerini ziyaret ettiğinde, memurlar sineklerin çokluğundan, bir sinek öldürücü ilâç tahsisatı gönderilmesini istediler. Bakan bu istekle müdürlerin meşgul olmasını söyliyerek ayrıldı. Bir kaç ay sonra aynı yerleri gezdiğinde, bir müdüre:

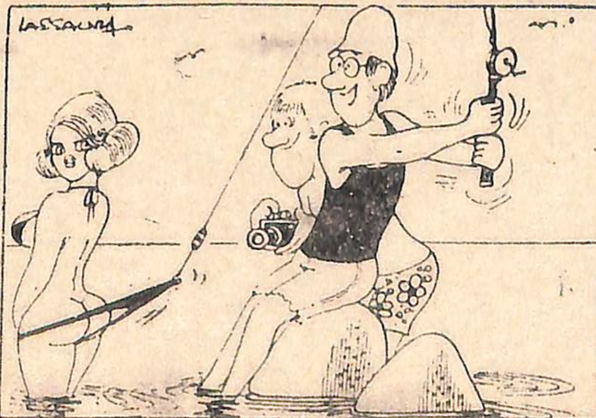
— Sinek öldürücü ilâçları kullandınızmı? diye sordu.

— Hayır, dedi müdür, sinekler faydalı yaratıklardır.

— Nasıl?

— Büroda memurların uyumalarını önlüyorlar.

— Çabuk fotoğraf makinasını getir... Pembe bir balık yakaladım!...

Yazısız

Dünyanın her yerindeki muhabirleri
Yurdun dört köşesindeki şubeleriyle
Dahili ve harici bütün bankacılık işlerinizde

TİVİ reklam

– BEN DE, BAHARI GÖRMEDEN YAZ GELDİ GEÇTİ DİYE ÜZÜLÜP DURUYORDUM!..

YAZISIZ